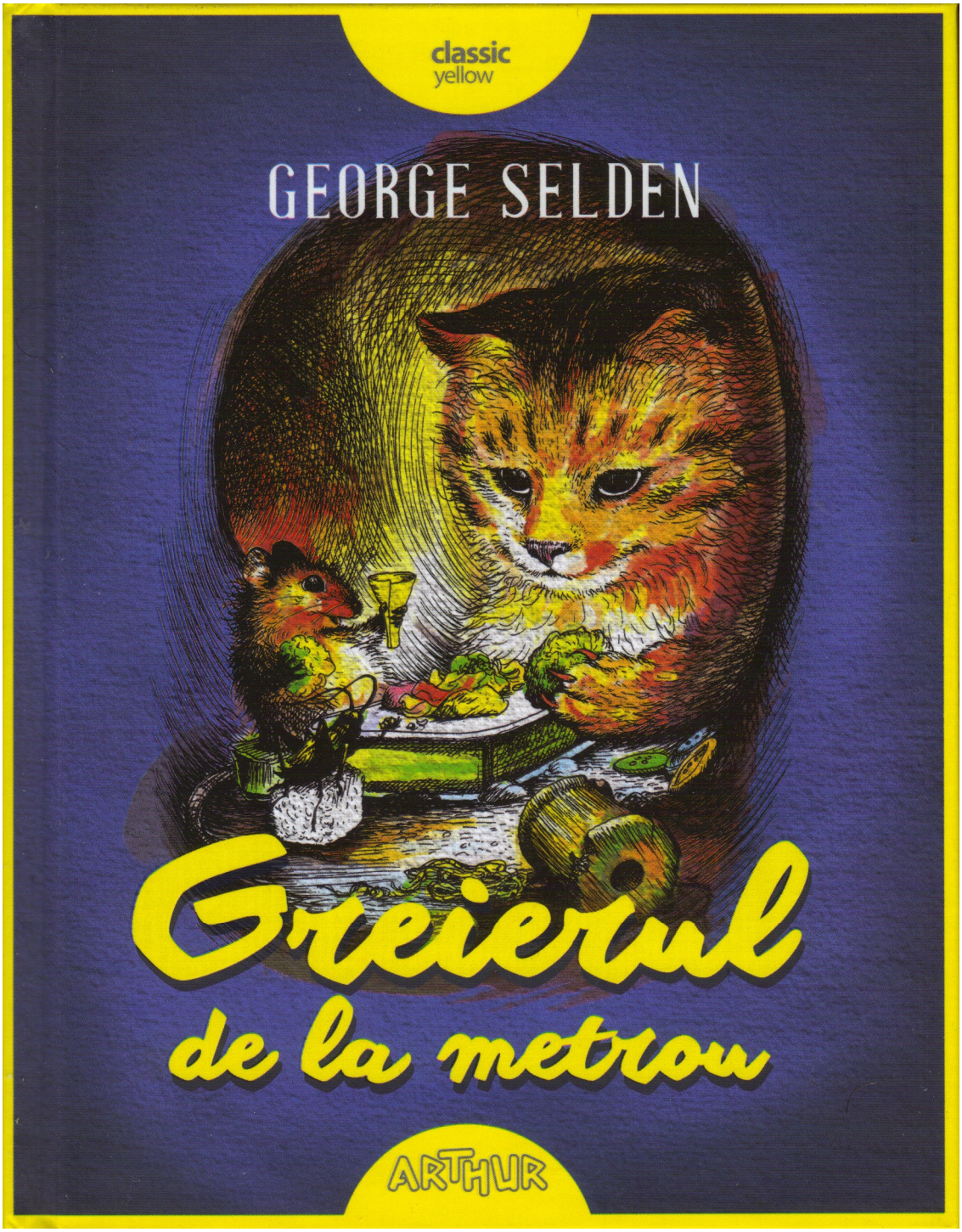

GREIERELE DE LA METROU
GEORGE SELDEN

Într—o zi de vară, Greierul Chester face un gest necugetat: atras de mirosul de lebăr, intră într—un coş de picnic şi rămâne blocat sub nişte sendvişuri. închis în coş, e purtat departe de pajiştea lui din Connecticut, până în marele şi aglomeratul New York.

Singur şi speriat, Chester târâie de sub un morman de ziare şi funingine de pe scările din staţia de metrou Times Square. Atras de zgomotul acela atât de neobişnuit, Mario îl salvează pe micul greier şi îl adăposteşte în chioşcul de ziare al familiei. Chester îşi face repede noi prieteni şi împreună cu Şoarecele Tucker şi cu Motanul Harry cutreieră oraşul, dau petreceri, dar şi intră într—o grămadă de încurcături.

Cuprins

1.TUCKER 3
2. MARIO 6
3.CHESTER 10
7.MOTANUL HARRY 13
5.DUMINICĂ DIMINEAŢA 16
6.SAI FONG 19
7.CUŞCA PENTRU GREIERI 22
8.ECONOMIILE DE—O VIAŢĂ ALE LUI TUCKER 25
9.CINA CHINEZEASCĂ 30
10.PETRECEREA 33
11.PIAZA REA 38
12.DOMNUL SMEDLEY 41
13.CELEBRITATEA 45
14.ORFEU 49
15. GRAND CENTRAL STATION 53

1.TUCKER

Un şoarece se uita la Mario.

Şoarecele se numea Tucker şi stătea în gura unei conducte de scurgere abandonate din staţia de metrou Times Square. Conducta era casa lui. Cam la un metru în perete, aceasta forma o adâncitură pe care Tucker o umpluse cu bucăţi de hârtie şi resturi de cârpe pe care le adunase. Iar, când nu aduna — „şterpelea", cum zicea el — sau nu dormea, îi plăcea să stea în gura conductei şi să se uite la lumea care trecea. Cel puţin la lumea care trecea grăbită prin staţia de metrou Times Square.

Tucker a terminat ultimele firimituri din fursecul pe care îl mânca — un fursec Lorna Doone cu unt, pe care îl găsise mai devreme în seara aceea — şi şi—a lins mustăţile.

—Ce păcat! a oftat el.

De aproape un an, în fiecare sâmbătă seara, îl urmărea pe Mario cum se ocupa de chioşcul de ziare al tatălui său. Sigur, în timpul săptămânii băiatul trebuia să se culce devreme, dar în weekend tata Bellini îl lăsa să ajute şi el la afacerea familiei. Mario aştepta până noaptea târziu. Tata spera că, ţinând deschis cât mai mult posibil, putea să atragă clienţi care altfel s—ar fi dus la chioşcurile mai mari. Numai că în seara asta nu prea erau clienţi.

—Bietul copil mai bine s—ar duce acasă, a murmurat Şoarecele Tucker pentru sine.

S—a uitat prin staţie.

Freamătul zilei se domolise demult şi dispăruseră până şi mulţimile de seară, care se întorceau de la teatre şi cinematografe. Din când în când, pe una dintre multele scări care coborau din stradă mai veneau una sau două persoane care treceau în viteză prin staţie. Dar la ora aceea toţi se grăbeau să ajungă în pat. La nivelul de jos, metrourile treceau mult mai rar. Era linişte multă vreme; apoi zgomotul creştea pe măsură ce o garnitură de vagoane se apropia de Times Square; urma o pauză în care unii călători coborau şi alţii urcau şi, în sfârşit, se auzea trenul care dispărea cu viteză în tunelul întunecos. După aceea se lăsa din nou liniştea. Era o senzaţie de gol în aer. întreaga staţie părea să aştepte mulţimile de oameni de care avea nevoie.

Şoarecele Tucker s—a uitat din nou la Mario. Acesta stătea pe un scăunel cu trei picioare în spatele

tejghelei, în faţa lui, aranjase toate revistele şi ziarele cât de ordonat putuse. Tata Bellini construise singur chioşcul cu mulţi ani în urmă. Spaţiul dinăuntru era suficient de mare pentru Mario, dar mama şi tata stăteau înghesuiţi acolo când le venea rândul. Pe una din laterale era un raft, iar pe el se aflau un radio mic la mâna a doua, o cutie de şerveţele (pentru alergia mamei), o cutie de chibrituri (ca să aibă tata cu ce să—şi aprindă pipa), o casă de marcat (pentru bani, care nu erau prea mulţi) şi un ceas deşteptător (fără vreun motiv anume). Casa de marcat avea un singur sertar, care stătea mereu deschis. Se blocase odată cu toţi banii familiei Bellini înăuntru, aşa că tata a hotărât că ar fi mai sigur să nu—l mai închidă niciodată. Când chioşcul era încuiat pe timpul nopţii, banii lăsaţi acolo pentru a începe cu ei ziua următoare erau în perfectă siguranţă, pentru că tata făcuse şi un capac mare din lemn, cu lacăt, care se potrivea perfect deasupra.

Mario ascultase radioul. L—a închis. Departe pe şine, vedea luminile navetei venind spre el. La nivelul staţiei unde se afla chioşcul de ziare, singurele şine erau cele pe care mergea naveta, un tren scurt care făcea drumul dus—întors între Times Square şi Grand Central Station, ducând oamenii de pe liniile de metrou din partea de vest a New Yorkului către liniile din est. Mario îi cunoştea aproape pe toţi conductorii navetei. Toţi îl plăceau şi veneau să vorbească cu el între curse.

Trenul s—a oprit cu un scârţâit în dreptul chioşcului, aruncând o rafală de aer fierbinte în faţa lui. Doar nouă sau zece persoane au coborât. Tucker s—a uitat îngrijorat să vadă dacă vreuna dintre ele se oprea să cumpere un ziar.

—Toate ziarele de seară! a strigat Mario în timp ce lumea trecea grăbită pe lângă el. Reviste!

Nu s—a oprit nimeni. Abia dacă s—a uitat cineva la el. Mario s—a prăbuşit la loc pe scaun. Nu reuşise să vândă decât cincisprezece ziare şi patru reviste toată seara. În conducta de scurgere, Şoarecele Tucker, care ţinuse şi el socoteala, a oftat şi şi—a scărpinat o ureche.

Prietenul lui Mario, Paul, conductor pe navetă, a venit la chioşc.

—Ai avut noroc? a întrebat el.

—Nu, a zis Mario. Poate la următorul tren.

—Vor fi din ce în ce mai puţini călători până dimineaţă, a zis Paul.

Mario şi—a pus bărbia în palmă.

—Nu înţeleg, a zis el. Şi e şi sâmbătă seara. Nici măcar ziarele de duminică nu se vând.

Paul s—a sprijinit de chioşc.

—E foarte târziu şi tu eşti încă treaz.

—Păi, duminica pot să dorm mai mult, a spus Mario, în plus, e vacanţă. Mama şi tata mă iau în drum spre casă. S—au dus în vizită la nişte prieteni. Numai sâmbăta pot şi ei să se ducă.

Din difuzor s—a auzit o voce care anunţa că „Următorul tren pentru Grand Central Station pleacă de la peronul doi."

—Noapte bună, Mario, a zis Paul.

A pornit—o spre navetă, apoi s—a oprit, s—a căutat în buzunar şi a aruncat cincizeci de cenţi pe tejghea. Mario a prins moneda aceea mare.

—Vreau un *Sunday Times,* a zis Paul şi a luat ziarul.

—Hei, stai! a strigat Mario după el. Costă numai douăzeci şi cinci de cenţi. Trebuie să—ţi dau restul.

Dar Paul se urcase deja în metrou. Uşa s—a închis. El a zâmbit şi i—a făcut un semn cu mâna de dincolo de geam. Trenul a pornit hurducăindu—se, iar luminile lui au continuat să strălucească în beznă.

Şi Şoarecele Tucker a zâmbit. îi plăcea de Paul. De fapt, îi plăcea de oricine era drăguţ cu Mario. Dar era târziu acum. Era momentul să se târască înapoi în crăpătura lui confortabilă din perete şi să se culce. Chiar şi un şoarece care trăieşte în staţia de metrou Times Square trebuie să doarmă uneori. Iar Tucker avea planuri mari pentru a doua zi: să adune lucruri pentru casa lui şi să şterpelească bucăţi de mâncare căzute la bufetele din staţie. Tocmai voia să intre în conductă când a auzit un zgomot foarte ciudat.

Şoarecele Tucker auzise aproape toate sunetele care pot fi auzite în New York. Auzise huruitul metrourilor şi scrâşnetul strident pe care îl fac roţile lor de fier când iau vreo curbă. De deasupra, prin grilajele de fier care dau spre străzi, auzise huruitul roţilor automobilelor, şuieratul claxoanelor şi scârţâitul frânelor. Şi auzise bolboroseala vocilor când staţia era plină de oameni şi lătratul câinilor pe care unii îi ţineau în lesă. Păsările, porumbeii din New York, pisicile, chiar şi bâzâitul avioanelor de deasupra oraşului — Tucker le auzise pe toate. însă, niciodată în viaţa lui şi în toate călătoriile lui prin cel mai mare oraş din lume, Tucker nu mai auzise un sunet ca acela.

2. MARIO

Şi Mario a auzit sunetul. S—a ridicat şi a ascultat cu atenţie. Trenul a zdrăngănit în depărtare până când s—a lăsat liniştea. Dinspre străzile de deasupra venea murmurul încet al traficului de noapte. În staţie se auzea un foşnet nedefinit. Totuşi Mario asculta, încercând să surprindă din nou sunetul acela misterios... Şi iată că acesta se auzi din nou.

Era ca o atingere rapidă a corzilor unei viori sau ca o ciupitură bruscă a unei harpe. Dacă la miezul nopţii, într—o pădure înverzită aflată la mare distanţă de New York s—ar fi desprins o frunză şi ar fi căzut prin beznă într—un desiş, poate că aşa ar fi sunat.

Lui Mario i s—a părut că ştie ce e. Vara trecută fusese în vizită la un prieten care locuia în Long Island. Într—o după—amiază, pe când soarele care cobora îşi întindea degetele lungi şi galbene prin iarba înaltă, Mario se oprise lângă o pajişte ca să asculte un astfel de zgomot. Numai că atunci fuseseră mai multe, un cor întreg.

Acum era unul singur. Prin staţia de metrou s—a auzit din nou, încet.

Mario s—a strecurat afară din chioşc şi a rămas în picioare, aşteptând. Data următoare când a auzit sunetul, s—a dus spre el. Părea să vină dintr—un colţ, de lângă scările care urcau spre Forty—second Street. Încet, Mario a înaintat spre locul cu pricina. Timp de câteva minute nu s—a auzit decât liniştea încărcată de şoapte. Cine scotea sunetul acela îl auzise venind şi se oprise. Mario a aşteptat în tăcere. Apoi l—a auzit din nou de sub un morman de hârtii şi de funingine pe care le adusese curentul lângă peretele de ciment.

S—a lăsat în jos şi, foarte uşor, a început să ridice hârtiile. Una câte una, le—a cercetat şi le—a dat deoparte. Spre fundul mormanului, hârtiile erau din ce în ce mai murdare. Mario a ajuns la pardoseală. A început să pipăie prin praf şi funingine. înţepenit într—o crăpătură sub toate gunoaiele acelea, a găsit ce căutase.

Era o insectă mică, lungă de vreo doi centimetri şi jumătate şi acoperită de mizerie. Avea şase picioare, două antene lungi şi parcă avea şi două aripi strânse pe spate. Ţinând—o cu degetele cât de atent putea el, Mario a ridicat insecta şi a aşezat—o în palmă.

—Un greier! a exclamat el.

Ţinându—şi mâna făcută căuş cât mai nemişcată, Mario s—a dus înapoi la chioşcul de ziare. Greierul nu s—a mişcat. Şi nici nu a mai scos sunetul acela muzical. Doar stătea încremenit, de parcă dormea sau era teribil de înspăimântat.

Mario a scos un şerveţel şi a aşezat greierul pe el. Apoi a luat alt şerveţel şi a început să—l şteargă de praf. Atingea uşor trupul negru şi tare, antenele, picioarele şi aripile. încetul cu încetul, mizeria care se adunase pe insectă a dispărut. Culoarea lui adevărată era tot neagră, dar acum avea un luciu frumos.

După ce Mario a curăţat greierul cât de bine a putut, a căutat din priviri pe pardoseala staţiei o cutie de chibrituri. Peste un minut a găsit una şi a rupt un capăt. Apoi a împăturit un şerveţel, l—a îndesat în cutie şi a aşezat greierul înăuntru. Era un pat perfect. Greierului părea să îi placă noua lui casă. S—a foit de câteva ori şi s—a instalat confortabil.

O vreme Mario doar a stat şi l—a privit. Era aşa de bucuros, încât a şi uitat să strige „Ziare!" şi „Reviste!" când trecea cineva prin staţie.

Apoi s—a gândit că poate greierului îi era foame. A scotocit prin buzunarul hainei şi a găsit o bucată dintr—un baton de ciocolată care îi rămăsese de la cină. Mario a rupt un colţ şi i l—a întins greierului pe vârful degetului. Insecta şi—a ridicat cu grijă capul spre ciocolată. A părut să o miroasă o clipă, apoi a luat o muşcătură. Pe Mario l—au trecut fiori de plăcere în timp ce greierul îi mânca din mână.

Mama şi tata Bellini au urcat scările dinspre nivelul de jos al staţiei. Mama era o femeie scundă, puţin mai voinică decât îi plăcea ei să recunoască şi care gâfâia şi se înroşea la faţă când era nevoită să urce scări. Tata era înalt şi cumva adus de spate, dar avea o bunătate care îi dădea o strălucire aparte. Tot timpul părea că zâmbeşte ceva înăuntrul lui. Mario era aşa de ocupat să—şi hrănească greierul, că nici nu i—a observat când s—au apropiat de chioşc.

—Ei? a zis mama întinzându—şi gâtul peste tejghea. Ce mai e acum?

—Am găsit un greier! a exclamat Mario.

Cu mare grijă, a luat insecta între degetul mare şi arătător şi a ridicat—o ca să le—o arate părinţilor. Mama a studiat cu atenţie mica creatură neagră.

—E un gândac, a pronunţat ea în cele din urmă. Aruncă—l!

Fericirea lui Mario s—a destrămat.

—Nu, mamă, a spus el speriat. Este un gândac special. Greierii aduc noroc.

—Noroc, ei?

Mama avea o voce foarte seacă atunci când nu credea ceva.

—Greieroii aduc noroc, deci bănuiesc că furnicile aduc şi mai mult noroc, iar gândacii de bucătărie cel mai mare noroc dintre toate. Aruncă—l!

—Te rog, mamă! Vreau să—l păstrez ca animăluţ de casă.

—În casa mea nu are ce să caute niciun gândac! a zis mama. Şi—aşa avem destui, că intră prin plasele alea pline de găuri. O să—şi cheme prietenii, care o să vină de peste tot şi o să avem casa plină de greieroi.

—Ba nu, a zis Mario încet. O să repar plasele. Dar ştia că nu avea niciun rost să se certe cu mama. Când lua o hotărâre, puteai la fel de bine să încerci să vorbeşti cu metroul de pe Eighth Avenue.

—Cum au fost vânzările în seara asta? a întrebat tata.

Fiind un om paşnic, încerca mereu să împiedice certurile. Se pricepea de minune să schimbe subiectul.

—Cincisprezece ziare şi patru reviste, a spus Mario. Iar Paul tocmai a cumpărat un *Sunday Times.*

—Nu a luat nimeni vreo revistă *Musical America* sau altceva drăguţ?

Tata era foarte mândru că la chioşcul lui se găseau toate „revistele de calitate", cum le numea el.

—Nu, a răspuns Mario.

—Dacă te—ai juca mai puţin cu greieroii, ai vinde mai multe ziare, a spus mama.

—Ei, gata, gata, a calmat—o tata. Mario n—are ce să facă dacă lumea nu cumpără.

—Greierii îţi arată şi temperatura, a zis Mario. Numeri de câte ori târâie într—un minut, împărţi la patru şi adaugi patruzeci. Sunt foarte inteligenţi.

—Cine are nevoie de un greieroi—termometru? a zis mama. E aproape vară, e New York, deci e foarte cald. Şi de unde ştii tu aşa de multe despre greieroi? Eşti şi tu greieroi?

—Mi—a spus Jimmy Lebovski vara trecută, a zis Mario.

—Atunci dă—i—l expertului de Jimmy Lebovski, a spus mama. Gândacii au microbi. Ăsta nu intră în casa mea.

Mario şi—a privit noul prieten din palmă. Fusese tare fericit, măcar o scurtă vreme. Greierul părea să ştie că ceva nu era bine. A sărit pe raft şi s—a strecurat în cutia de chibrituri.

—Ar putea să—l ţină aici, la chioşc, a sugerat tata. Mario s—a entuziasmat.

—Da, şi atunci n—ar mai trebui să intre în casă. Aş putea să—i dau să mănânce aici şi să—l las aici şi n—ai fi nevoită să—l vezi, i—a spus el mamei. Iar când stai tu Ia chioşc îl iau cu mine.

Mama nu a spus nimic.

—Greieroi! a zis ea dispreţuitor. Ce să facem noi cu un greieroi?

—Ce facem cu un chioşc de ziare? a spus tata. Îl avem, hai să—l păstrăm.

Tata avea o atitudine resemnată, dar binevoitoare.

—Aţi spus că îmi luaţi un câine, a zis Mario, dar nu mi—aţi luat. Şi nici pisică, nici pasăre, nimic. Voiam greierul ăsta ca animăluţ de companie.

—Atunci e al tău, a zis tata.

Iar, când tata vorbea cu un anume ton liniştit, aşa rămânea. Nici măcar mama nu îndrăznea să—l contrazică.

Aceasta a tras adânc aer în piept.

—Fie... a oftat ea.

Şi Mario a ştiut că o să fie bine. Când zicea mama „fie" însemna că cedează.

—Dar rămâne numai de probă. La primul semn că şi—a chemat prietenii sau dacă luăm vreo boală ciudată, afară cu el!

—Da, mamă, cum vrei tu, a spus Mario.

—Haide, Mario, a spus tata. Ajută—mă să închid. Mario a ridicat cutia de chibrituri în dreptul ochilor. Era sigur că greierul arăta mult mai fericit acum că putea să rămână.

—Noapte bună! a zis Mario. Mă întorc dimineaţă.

—Mai şi vorbeşte cu el! a spus mama. Am un greieroi în loc de băiat.

Tata a apucat capacul de o parte, Mario de cealaltă şi împreună l—au potrivit peste casa de marcat. Tata l—a încuiat. În timp ce coborau spre liniile de jos, Mario s—a uitat peste umăr. Aproape că simţea greierul, aşezat confortabil în patul lui din cutia de chibrituri, pe întuneric.

NUL -1
TEL

3.CHESTER

Şoarecele Tucker îi urmărise pe cei trei membri ai familiei Bellini şi ascultase ce vorbiseră. Pe lângă şterpelit, cel mai mult îi plăcea să tragă cu urechea la oameni. Acesta era unul dintre motivele pentru care locuia în staţia de metrou Times Square. De îndată ce familia a dispărut, Tucker a luat—o la goană de—a lungul pardoselii şi a urcat în fugă pe chioşcul de ziare, într—un capăt, scândurile se depărtaseră şi creaseră un spaţiu larg prin care putea să sară. Mai intrase pe acolo de câteva ori, doar ca să exploreze. O clipă a rămas sub scăunelul cu trei picioare, ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Apoi a sărit pe el.

—Pssst! a şoptit el. Hei, tu de sus, eşti treaz? Niciun răspuns.

—Pssst! Pssst! Hei! a şoptit Tucker din nou, mai tare de data asta.

De pe raftul de deasupra s—a auzit un lipăit, ca de picioruşe care pipăiau drumul până la margine.

—Cine zice „pssst"? a spus o voce.

—Eu, a zis Tucker. Aici jos, pe scaun.

Un cap negru cu doi ochi negri, strălucitori s—a uitat în jos spre el.

—Cine eşti?

—Un şoarece, a zis Tucker. *Tu* cine eşti?

—Eu sunt Greierul Chester, a zis greierul.

Avea o voce subţire, muzicală. Tot ce spunea părea rostit pe ritmul unei melodii neauzite.

—Pe mine mă cheamă Tucker, a zis Şoarecele Tucker. Pot să vin sus?

—Cred că da, a zis Greierul Chester. Asta nu este casa mea, oricum.

Tucker a sărit sus lângă greier şi l—a analizat pe toate părţile.

—Un greier, a zis el admirativ. Deci eşti un greier. N—am mai văzut unul până acum.

—Eu am mai văzut şoareci, a spus greierul. Am cunoscut câţiva când locuiam în Connecticut.

—De acolo eşti? a întrebat Tucker.

—Da, a zis Chester. Bănuiesc că nu o să—l mai văd niciodată, a adăugat el nostalgic.

—Cum de—ai ajuns la New York? a întrebat Şoarecele Tucker.

—E o poveste lungă, a oftat greierul.

—Povesteşte—mi! a zis Tucker, aşezându—se.

Îi plăcea la nebunie să asculte poveşti. Dacă povestea era adevărată era aproape la fel de distractiv ca trasul cu urechea.

—Ei bine, cred că era acum două, ba nu, trei zile, a început Greierul Chester. Stăteam în vârful buturugii

mele, pur şi simplu bucurându—mă de vreme şi gândindu—mă ce bine că a venit vara. Eu locuiesc într—o buturugă veche, lângă o salcie, şi adesea urc pe acoperiş ca să privesc în jur. în ziua aia exersasem şi săriturile. Dincolo de buturugă, de partea cealaltă a sălciei, curge un pârâu, iar eu tot sărisem înainte şi înapoi peste el, ca să—mi antrenez picioarele pentru vară. Sar mult, ştii?

—Şi eu, a zis Şoarecele Tucker. în special când este ora de vârf.

—Tocmai terminasem de sărit, a continuat Chester, când am simţit miros de lebăr, pe care îl ador!

—Îţi place lebărul? l—a întrerupt Tucker. Stai! Stai! Stai aşa!

Dintr—un singur salt a sărit de pe raft tocmai jos pe pardoseală şi a tulit—o spre conducta lui. Chester a clătinat din cap urmărindu—l cu privirea. Tucker i se părea o persoană foarte agitată, chiar şi pentru un şoarece.

Cuibul lui Tucker din conducta de scurgere era o harababură de hârtii, bucăţi de material, nasturi, bijuterii pierdute, monede mici şi orice altceva se găseşte pe jos într—o staţie de metrou. Tucker a început să caute frenetic, aruncând cu lucruri în stânga şi—n dreapta. Ordinea nu era unul dintre lucrurile spre care tindea el în viaţă. în cele din urmă, a descoperit ce căuta: o bucată mare de lebăr pe care o găsise în seara aceea. O păstrase pentru micul dejun de a doua zi, dar a hotărât că prima lui întâlnire cu un greier era o ocazie specială. Ţinând cârnatul între dinţi, a zbughit—o înapoi la chioşcul de ziare.

—Uite! a zis el mândru, lăsând carnea în faţa Greierului Chester. Lebăr! Tu continuă povestea şi putem să luăm şi o gustare.

—E foarte drăguţ din partea ta, a zis Chester.

Era înduioşat că un şoarece pe care îl ştia de doar câteva minute îşi împărţea mâncarea cu el.

—Am mâncat puţină ciocolată mai devreme, dar, în afară de asta, nu am mai mâncat nimic de trei zile.

—Mănâncă! Mănâncă! a zis Tucker.

A împărţit lebărul în două bucăţi şi i—a dat—o lui Chester pe cea mai mare.

—Deci ai simţit miros de lebăr. Apoi ce s—a întâmplat?

—Am sărit jos de pe buturugă şi m—am dus spre locul de unde venea mirosul, a zis Chester.

—Foarte logic, a zis Şoarecele Tucker, ronţăind cu obrajii plini. Exact aşa aş fi făcut şi eu.

—Venea dintr—un coş de picnic, a spus Chester. La câteva smocuri de iarbă de buturuga mea începe pajiştea şi acolo erau o grămadă de oameni care veniseră la picnic. Aveau ouă fierte tari şi friptură rece de pui şi de vită şi o mulţime de alte lucruri pe lângă sendvişurile cu lebăr pe care le—am mirosit.

Şoarecele Tucker a gemut de plăcere la gândul atâtor feluri de mâncare.

—Se simţeau aşa de bine râzând şi cântând, încât nici nu m—au observat când am sărit în coşul de picnic, a continuat Chester. Eram sigur că nu s—ar supăra dacă aş gusta puţin.

—Sigur că nu, a spus Şoarecele Tucker înţelegător. De ce să se supere? Era destul pentru toată lumea. Cine ar putea să te învinovăţească?

—Acum, trebuie să recunosc, a continuat Chester, că nu m—am limitat să gust. De fapt, am mâncat aşa de mult, încât nici nu mai puteam să—mi ţin ochii deschişi, obosit cum eram de la cât sărisem şi aşa mai departe. Aşa că am adormit chiar acolo, în coşul de picnic. M—am trezit că cineva pusese peste mine o pungă cu resturile de sendviş cu friptură de vită. Nu puteam să mă mişc!

—Închipuie—ţi! a exclamat Tucker. Prins sub sendvişuri cu friptură de vită! Ei bine, se poate şi mai rău.

—La început n—am fost aşa de înspăimântat, a zis Chester. La urma urmei, m—am gândit că probabil oamenii veniseră din New Canaan sau din vreun alt oraş din apropiere. Aveau să despacheteze lucrurile din coş mai devreme sau mai târziu. Ce ştiam eu...

A clătinat din cap şi a oftat.

—Am simţit cum coşul a fost dus într—o maşină care a mers o vreme, apoi a fost pus jos. Probabil atunci am ajuns în gară. Apoi iar am fost pus sus şi s—au auzit un zdrăngănit şi un huruit, aşa cum face trenul. Mi se făcuse deja destul de frică. Ştiam că fiecare minut care trecea mă ducea şi mai departe de buturuga mea, dar nu aveam ce să fac. Şi eram din ce în ce mai înghesuit sub sendvişurile alea cu friptură de vită.

—N—ai încercat să mănânci din ele ca să—ţi faci loc să ieşi? a întrebat Tucker.

—Nu aveam niciun pic de loc, a spus Chester. Dar, din când în când, trenul se hurducăia şi reuşeam să mă eliberez un pic. Am mers mult, mult, după care trenul s—a oprit. Habar n—aveam unde eram, dar, de îndată ce coşul a fost scos, mi—am dat seama după zgomot că trebuie să fie New York.

—Nu ai mai fost niciodată aici? a întrebat Tucker.

—O, sfinte, nu! a zis Chester. Dar am auzit despre el. O rândunică pe care o cunoşteam îmi povestise

despre zborul ei pe deasupra New Yorkului în fiecare primăvară şi toamnă, în drum spre nord şi înapoi. Dar eu ce să caut aici?

S—a foit stânjenit de pe o pereche de picioare pe cealaltă.

—Eu sunt un greier de ţară.

—Nu—ţi face griji! a zis Şoarecele Tucker. îţi dau eu lebăr. O să fie bine. Zi mai departe!

—Aproape am terminat, a spus Chester. Oamenii au coborât din tren şi au mers pe jos, apoi s—au urcat în altul, mai zgomotos decât primul.

—Probabil era metroul, a zis Tucker.

—Aşa cred, a zis Greierul Chester. îţi dai seama cât de speriat am fost. Nu ştiam *încotro* mergeam! Oamenii ăia puteau să fie în drum spre Texas, deşi nu cred că prea mulţi oameni din Texas vin tocmai până în Connecticut să facă un picnic.

—Ar fi posibil, a zis Tucker dând aprobator din cap.

—În orice caz, m—am zbătut furios ca să mă eliberez, în cele din urmă, am reuşit. Când au coborât din al doilea tren, am sărit şi am aterizat pe un morman de gunoi într—un colţ din locul ăsta unde suntem acum.

—Ce mod de a face cunoştinţă cu New Yorkul! a zis Tucker. Să aterizezi într—un morman de gunoi în staţia de metrou Times Square. Nţ, nţ, nţ!

—Şi aşa am ajuns aici, a încheiat Chester melancolic. Am zăcut acolo trei zile, neştiind ce să fac. Până la urmă, mi s—a făcut atât de frică, că am început să târâi.

—Deci asta se auzea! l—a întrerupt Şoarecele Tucker. Am auzit, dar nu ştiam ce era.

—Da, eu eram, a spus Chester. De obicei încep să târâi abia mai târziu, vara, dar, pe cinstea mea, trebuia să fac *ceva!*

Greierul stătuse pe marginea raftului. Dintr—un motiv oarecare — poate din cauza unui zgomot slab, cum ar fi nişte lăbuţe cu pernuţe furişându—se pardoseală —, s—a uitat în jos. O siluetă întunecată care stătuse ghemuită în linişte, jos, în întuneric, a sărit şi a aterizat chiar lângă Tucker şi Chester.

—Ai grijă! a strigat Chester. O pisică!

S—a aruncat cu capul înainte în cutia de chibrituri.

7.MOTANUL HARRY

Chester şi—a îngropat capul în şerveţel. Nu voia să vadă cum noul lui prieten, Şoarecele Tucker, era omorât. Pe vremea când locuia în Connecticut, văzuse de câteva ori pe pajişte lupte inegale între pisici şi şoareci, şi, dacă şoarecii nu se aflau lângă găurile lor, luptele se terminau întotdeauna la fel. Dar pisica asta se năpustise asupra lor prea repede, Tucker n—avea cum să scape.

Nu se auzea niciun sunet. Chester şi—a ridicat capul şi s—a uitat precaut în spate. Motanul — o matahală tigrată cu ochi gri—verzui — stătea pe picioarele din spate şi dădea din coadă pe lângă labele din faţă. Iar fix între labele acelea, chiar în fălcile duşmanului, stătea Şoarecele Tucker. Îl privea pe Chester cu curiozitate. Greierul a început să—i facă semne disperate să se uite în sus, ca să vadă ce ameninţare se afla deasupra lui.

Tucker şi—a ridicat capul cu foarte mare grijă. Motanul se uita direct la el.

—A, el, a zis Tucker, lovindu—l în joacă pe motan sub barbă cu lăbuţa dreaptă din faţă, el este prietenul meu cel mai bun. Ieşi din cutia de chibrituri.

Chester s—a târât afară din cutie, uitându—se mai întâi la unul, apoi la celălalt.

—Chester, ţi—l prezint pe Motanul Harry, a zisTucker. Harry, el este Chester. E un greier.

—Sunt foarte încântat să te cunosc, a zis Motanul Harry cu o voce suavă.

—Bună, a zis Chester.

Era cam ruşinat de toată agitaţia pe care o crease.

—Nu m—am temut pentru mine, dar am crezut că pisicile şi şoarecii sunt duşmani.

—La ţară, poate, a zis Tucker, dar în New York am renunţat la obiceiurile astea cu mult timp în urmă. Harry este cel mai vechi prieten al meu. Locuieşte cu mine în conducta de scurgere de acolo. Cum a mers şterpelitul în seara asta, Harry?

—Nu prea bine, a zis Motanul Harry. Am fost în coşurile de gunoi din East Side, dar bogătanii ăia nu aruncă gunoi cât ar trebui.

—Chester, mai scoate sunetul ăla o dată, pentru Harry, a zis Şoarecele Tucker.

Chester şi—a ridicat aripile negre, care stătuseră strânse cu grijă pe spatele lui, şi, cu o atingere rapidă,

de expert, a tras—o pe cea de deasupra peste cea de dedesubt, în toată staţia s—a auzit ecoul unui târâit.
—Minunat, cu adevărat minunat, a zis motanul. Greierul ăsta are talent.
—Eu am crezut că e un cântec, a spus Tucker. Dar cânţi ca la vioară, cu o aripă peste cealaltă?
—Da, a zis Chester. Aripile astea nu prea sunt bune pentru zburat, dar eu oricum prefer muzica.

A scos trei târâituri rapide.

Şoarecele Tucker şi Motanul Harry şi—au zâmbit unul altuia.
—Când o aud, îmi vine să torc, a zis Harry.
—Unii oameni spun că greierii fac cri—cri—cri, a explicat Chester. Iar alţii zic tri—tri—tri, dar noi, greierii, credem că astea nu seamănă deloc cu cântecul nostru.
—Mie mi s—a părut că făceai gri—gri—gri, a zis Harry.
—Poate de asta li se spune „greier", a zis Tucker. Au râs cu toţii. Tucker avea un râset scârţâitor, care suna ca un sughiţat. Chester se simţea mult mai fericit acum. Viitorul nu i se mai părea deloc aşa de sumbru ca atunci când stătuse în mormanul de gunoi din colţ.
—O să rămâi o vreme în New York? a întrebat Tucker.
—Cred că va trebui, a zis Chester. Nu ştiu cum să ajung acasă.
—Păi am putea să te ducem la staţia Grand Central Station şi să te urcăm într—un tren care merge înapoi în Connecticut, a zis Tucker. Dar de ce nu încerci să trăieşti la oraş? Să cunoşti oameni noi, să vezi lucruri noi. Lui Mario îi place mult de tine.
—Da, dar mamei lui, nu, a zis Chester. Crede că am microbi.
—Microbi! a zis Tucker dispreţuitor. Nu ar recunoaşte un microb nici dacă ar pocni—o peste ochi. Nu—i da atenţie!
—Păcat că nu ai găsit nişte prieteni mai de succes, a zis Motanul Harry. Îmi fac griji pentru viitorul chioşcului de ziare.
—Aşa e, a îngânat trist Tucker. Vor da faliment în curând.

A sărit sus pe un teanc de reviste şi a citit numele revistelor în lumina slabă care pătrundea prin crăpăturile capacului de lemn.
—Arr *News, Musical America.* Cine ar citi aşa ceva în afară de câţiva pletoşi?
—Nu înţeleg ce vrei să zici, a spus Chester.

Pe pajişte ascultase broaşte—bou, ciocănitori, iepuri, chiar şi câţiva şerpi, dar niciodată nu mai auzise pe cineva vorbind ca Şoarecele Tucker.
—Ce înseamnă pletos?

Tucker s—a scărpinat în cap şi s—a gândit o clipă.
—Un pletos este o persoană extrem de rafinată, a zis el. Uite, de exemplu, un ogar afgan, ăsta e un pletos.
—Ogarii afgani citesc *Musical America?* a întrebat greierul.
—Ar citi, dacă ar putea, a zis Tucker.

Chester a clătinat din cap.
—Mă tem că nu o să mă descurc în New York, a zis el.
—O, ba sigur că da! a chiţăit Şoarecele Tucker. Harry, ce zici să—l ducem pe Chester sus, să—i arătăm Times Square? Ţi—ar plăcea, Chester?
—Cred că da, a zis Chester, deşi era cam neîncrezător când venea vorba să se aventureze în New York.

Toţi trei au sărit jos. Crăpătura din lateralul chioşcului era largă cât să încapă şi Harry prin ea. în timp ce traversau staţia, Tucker arăta spre punctele de interes locale, cum ar fi bufetul lui Nedick — Tucker petrecea o grămadă de timp acolo — şi cofetăria lui Loft. Apoi au ajuns la conducta de scurgere. Chester a fost nevoit să facă sărituri mici ca să nu se lovească cu capul de peretele de sus. Păreau să fie sute de cotituri şi răsuciri şi multe alte ţevi care ieşeau din conducta principală, dar Şoarecele Tucker cunoştea perfect drumul, chiar şi pe întuneric. în cele din urmă, Chester a văzut lumină deasupra lor. Cu o ultimă săritură a ajuns afară, pe trotuar. Şi acolo i s—a tăiat răsuflarea şi s—a ghemuit pe ciment.

Stăteau într—un colţ al clădirii Times, care se află în capătul din sudul pieţei Times Square. Deasupra greierului, nişte turnuri care păreau munţi de lumină se ridicau spre cerul întunecat. Chiar şi aşa târziu în noapte, reclamele luminoase încă străluceau puternic. Beculeţe roşii, albastre, verzi şi galbene pâlpâiau peste tot. Iar aerul era plin de huruitul traficului şi de zumzetul oamenilor. Times Square părea un fel de scoică de care culorile şi zgomotele se loveau ca nişte valuri mari. Pe Chester îl durea inima, aşa că a închis ochii. Privelişte a era prea înspăimântătoare şi frumoasă pentru un greier care până atunci

măsurase lucrurile înalte după înălţimea sălciei lui, iar sunetele după susurul pârâului.
—Cum ţi se pare? a întrebat Şoarecele Tucker.
—Păi... e... e ceva! s—a bâlbâit Chester.
—Ar trebui să—l vezi de Anul Nou, a zis Motanul Harry.

Treptat, ochii lui Chester s—au obişnuit cu luminile. A privit în sus. Departe de tot deasupra lor, deasupra New Yorkului şi a întregii lumi, a zărit o stea pe care ştia că obişnuia să o privească şi înainte, în Connecticut. După ce au coborât în staţie şi Chester s—a băgat din nou în cutia de chibrituri, s—a gândit la steaua aceea. Se simţea mai bine dacă se gândea că exista chiar şi un singur lucru familiar, strălucind deasupra lui, printre atâtea altele care erau noi şi ciudate.

5.DUMINICĂ DIMINEAŢA

A doua zi dimineaţă, Mario s—a întors la chioşcul de ziare împreună cu tatăl lui. De obicei duminica dormea până târziu, dar în ziua aceea se trezise înaintea părinţilor şi tot insistase ca tata Bellini să se grăbească.

Au ridicat capacul şi Mario s—a repezit înăuntru. A ridicat cutia de chibrituri şi s—a uitat înăuntru. Chester era acolo, întins pe şerveţel. Totuşi greierul nu dormea, îl aşteptase pe Mario. A târât o dată.

Tata a zâmbit când a auzit târâitul.

—Probabil îi place aici, a zis el. Nu a fugit în timpul nopţii.

—Ştiam că nu o să fugă, a zis Mario.

Pentru micul dejun, Mario adusese o coajă de pâine, un cubuleţ de zahăr şi o varză rece de Bruxelles. Nu era prea sigur ce le plăcea greierilor, aşa că a hotărât să le încerce pe toate. Chester a sărit peste degetul mic al lui Mario în palma lui, unde era mâncarea. Pe pajişte, dieta lui obişnuită consta în frunze şi iarbă şi, din când în când, câte o bucăţică de coajă moale de copac, dar aici, în New York, mânca pâine, dulciuri şi lebăr şi i se păreau tare gustoase.

După ce Chester a mâncat până s—a săturat, Mario a împachetat resturile într—o bucată de hârtie cerată, pe care a băgat—o în casa de marcat. Apoi a strecurat greierul înapoi în cutia de chibrituri şi l—a dus la o gheretă cu mâncare.

—Uite! i—a zis el vânzătorului. Ăsta este noul meu animal de companie. E un greier.

Pe vânzător îl chema Mickey. Avea părul roşcat şi creţ.

—E un greier frumos, a zis el uitându—se la Chester.

—Poţi să—i dai un pahar cu apă, te rog?

—Sigur, a zis Mickey şi i—a dat un pahar.

Mario l—a ţinut pe Chester de picioarele din spate şi l—a coborât cu grijă până când capul i—a ajuns chiar deasupra apei. Chester şi—a băgat capul în apă şi a băut îndelung. Apoi l—a scos, a respirat şi s—a scufundat din nou.

—De ce nu—l laşi să stea pe margine? a întrebat Mickey.

Îl privea cu interes pe Chester, pentru că până atunci nu mai văzuse un greier care să bea din pahar.

Mario şi—a pus animalul de companie pe marginea paharului şi şi—a retras mâna încet. Chester s—a aplecat ca să încerce să ajungă la apă. Paharul era însă prea alunecos şi Chester a căzut înăuntru. Mario l—a scos şi l—a uscat cu un şerveţel. Dar pe Chester nu îl deranja să se ude. În Connecticut căzuse în pârâu de câteva ori. Şi ştia că o să dureze ceva până o să se obişnuiască cu viaţa de la oraş — de exemplu, cu băutul din pahare.

—Oare greierului i—ar plăcea un suc? a întrebat Mickey.

—Foarte mult, cred, a zis Mario.

—Cu ce aromă? a întrebat Mickey. Mario s—a gândit puţin.

—De căpşuni, bănuiesc, a răspuns el.

Din întâmplare, aceea era aroma lui preferată.

Mickey a luat o lingură şi a umplut—o cu sirop de căpşuni. Apoi a adăugat un strop de frişca, un jet de sifon şi o boabă de îngheţată cât o unghie de mare. Aşa se face sucul de căpşuni pentru greier. A făcut unul şi pentru Mario, puţin mai mare decât al lui Chester, dar nu prea mare, pentru că era gratis.

După ce şi—au băut sucurile, Mickey a luat un pahar de hârtie şi a scris GREIER pe el.

—Ăsta este paharul lui, i—a zis lui Mario. Poţi să vii oricând să iei apă proaspătă.

—Mersi, Mickey, a zis Mario.

L—a pus pe Mario înapoi în cutia de chibrituri.

—Acum trebuie să mă duc să—i fac rost de o casă.

—Să—l mai aduci curând! a strigat Mickey după ei. O să—i fac şi o îngheţată cu fructe şi nuci.

La chioşcul de ziare, tata Bellini stătea de vorbă cu domnul Smedley. Domnul Smedley era cel mai bun client al familiei Bellini. Era profesor de muzică şi în ultima duminică din fiecare lună, la ora zece şi jumătate dimineaţa, venea să cumpere *Musical America* în drumul său de la biserică spre casă. Indiferent cum era vremea, acesta purta mereu o umbrelă lungă, frumos strânsă. Ca de obicei, tata şi domnul Smedley vorbiseră despre operă. Familia Bellini aprecia opera italiană mai mult decât orice altceva. în fiecare sâmbătă de iarnă, când se difuza operă, stăteau adunaţi în jurul radioului din chioşc şi se străduiau să audă muzica peste tărăboiul din staţia de metrou.

—Bună dimineaţa, domnule Smedley, a zis Mario. Ghiciţi ce am aici.

Domnul Smedley n—a reuşit să ghicească.

—Un greier! a spus Mario şi l—a ridicat pe Chester ca să i—l arate profesorului de muzică.

—Încântător! a spus domnul Medley. Ce creatură mică şi fermecătoare!

—Vreţi să—l ţineţi? a întrebat Mario. Domnul Smedley s—a retras crispat.

—O, nu cred, a zis el. Am fost înţepat de o albină când aveam opt ani şi de atunci sunt un pic timid când vine vorba de insecte.

—Nu o să vă înţepe, a zis Mario.

A răsturnat cutia de chibrituri şi Chester a căzut în palma domnului Smedley. Profesorul de muzică s—a cutremurat când l—a simţit.

—L—am auzit cântând azi—noapte, a spus Mario.

—Crezi că o să cânte şi pentru mine? a întrebat domnul Smedley.

—Poate, a zis Mario.

L—a pus pe Chester pe tejghea şi a zis:

—Cântă, te rog!

Apoi, pentru ca Chester să nu înţeleagă greşit, a scos chiar el un fel de târâit. Nu prea suna ca greierii, dar Chester a prins ideea. Şi—a desfăcut aripile şi a scos un târâit adevărat.

Tata şi domnul Smedley au exclamat încântaţi.

—Ăsta a fost un do central perfect! a zis domnul Smedley.

Şi—a ridicat mâna ca un dirijor şi, când a coborât—o, Chester a târâit.

—Vreţi să—i daţi lecţii de muzică, domnule Smedley? a întrebat Mario.

—Ce aş putea să—l învăţ? a întrebat domnul Smedley. Deja l—a învăţat cel mai mare profesor care există, Mario: Natura însăşi. Ea i—a dat aripile pe care să le frece una de alta şi instinctul de a scoate nişte sunete aşa de minunate. Eu nu aş mai putea adăuga nimic la geniul acestui mic Orfeu negru.

—Cine este Orfeu, domnule Smedley? a întrebat Mario.

—Orfeu a fost cel mai mare muzician care a trăit vreodată, a spus profesorul de muzică. Acum multă, multă vreme, cânta la harpă şi cânta atât de frumos, încât nu numai oamenii, ci şi animalele şi chiar şi

stâncile, copacii şi cascadele se opreau ca să—l asculte. Leul renunţa să mai vâneze căprioara, râurile se opreau din curs, iar vântul îşi ţinea răsuflarea. Întreaga lume tăcea.

Mario nu ştia ce să spună. îi plăcea imaginea aceea în care toţi tăceau şi ascultau.

—Probabil cânta extraordinar de bine, a zis el în cele din urmă.

Domnul Smedley a zâmbit.

—Aşa e, a spus el. Poate că într—o zi greierul tău va cânta la fel de bine. Prevăd lucruri măreţe pentru o creatură cu asemenea abilităţi, Mario.

—Ai auzit? a spus tata Bellini. Ar putea să ajungă celebru, cine ştie.

Mario a auzit. Şi şi—a adus aminte de cuvintele domnului Smedley mai târziu în vara aceea. Dar deocamdată altceva îl preocupa.

—Tată, pot să mă duc în cartierul chinezesc ca să iau o casă pentru greierul meu? a întrebat el.

—O casă? Ce fel de casă? a întrebat tatăl lui.

—Jimmy Lebovski a spus că chinezilor le plac greierii foarte mult şi că le construiesc nişte cuşti speciale, a explicat Mario.

—E duminică, a zis tata. Magazinele nu sunt deschise.

—Poate unul sau două vor fi deschise, a spus Mario. E cartierul chinezesc şi, în plus, aş putea să văd unde trebuie să mă duc după aceea.

—Bine, Mario, a început să spună tata Bellini, dar... Numai că Mario nu mai aştepta niciun „dar". L—a pus pe Chester în cutia de chibrituri, a strigat peste umăr „La revedere, domnule Smedley!" şi s—a îndreptat spre scările care duceau la metrourile ce mergeau în centrul oraşului. Tata şi domnul Smedley au rămas privind în urma lui. După aceea, tata s—a întors spre profesorul de muzică cu o expresie fericită şi neajutorată, a ridicat din umeri şi amândoi şi—au reluat discuţia despre operă.

6.SAI FONG

Mario a luat metroul către centrul oraşului. Ţinea cutia de chibrituri la nivelul pieptului, ca să vadă şi greierul afară. Era prima dată când Chester putea să vadă unde se ducea cu metroul. Data trecută fusese îngropat sub sendvişuri cu friptură de vită. A ieşit din cutie şi a privit în jurul lui, în vagon. Chester era un greier curios şi, cât timp era în New York, voia să vadă cât mai multe.

Tocmai se holba la o doamnă în vârstă cu pălărie de paie, întrebându—se dacă florile de pe aceasta erau adevărate şi, dacă da, cum miroseau oare, când trenul s—a oprit brusc. La fel ca majoritatea oamenilor care călătoresc pentru prima dată cu metroul, Chester nu era obişnuit cu opririle neaşteptate. S—a rostogolit din cutia de chibrituri în poala lui Mario.

Băiatul l—a ridicat.

—Trebuie să fii atent, a zis el punându—şi degetul pe capătul deschis al cutiei, astfel încât să rămână destul loc pentru ca Chester să—şi scoată capul afară.

La staţia Canal Street, Mario a coborât şi a mers pe jos câteva străzi până în cartierul chinezesc. Chester şi—a întins capul în afară cât de mult a putut ca să vadă pentru prima dată New Yorkul în timpul zilei. Clădirile din partea aceasta a oraşului nu erau nici pe departe la fel de înalte ca acelea din Times Square, dar tot erau destul de înalte încât Greierul Chester să se simtă foarte mic.

În cartierul chinezesc, aşa cum spusese tata, toate magazinele erau închise. Mario a mers peste tot pe străduţele înguste, şerpuitoare, traversând mereu dintr—o parte în alta ca să se poată uita în vitrinele de pe ambele părţi. în unele, a văzut scoici din acelea din carton care se deschid în nişte flori de hârtie frumoase dacă le pui într—un pahar cu apă, iar în altele clopoţei de vânt care scot clinchete când sunt agăţaţi la fereastră, unde poate ajunge briza la ei. Numai cuşcă pentru greieri nu găsea nicăieri.

La capătul unei alei a dat peste un magazin extrem de vechi. Tencuiala se scorojea de pe pereţi, iar în vitrine erau îndesate fleacuri adunate de—a lungul multor ani. Pe firma din faţă scria SAIFONG — NOUTĂŢI CHINEZEŞTI, iar dedesubt, cu litere mai mici, scria „şi spăl de mână", în prag, un chinez bătrân stătea cu picioarele încrucişate. Era îmbrăcat cu o vestă de mătase peste cămaşa cu dragorii brodaţi cu fir roşu şi fuma o pipă lungă, albă, de lut.

Mario s—a oprit şi s—a uitat în vitrină. Chinezul bătrân nu şi—a întors capul, dar s—a uitat pe furiş la băiat. încet, şi—a scos pipa din gură şi a suflat un nor de fum în aer.

—Dumneavoastră sunteţi domnul Fong? a întrebat Mario.

Bărbatul şi—a întors încet capul, de parcă era pe pivot, şi s—a uitat la Mario.

—Eu Sai Fong, a răspuns el.

Avea o voce ciudată, dar muzicală, ca sunetul scos de o vioară ciupită. Sai Fong venise din China cu mulţi ani în urmă şi vorbea într—un mod bizar. Dar lui Mario îi plăcea foarte mult. Îi plăceau târâiturile specifice ale oamenilor aproape la fel de mult ca acelea ale greierului său.

—Aş vrea să cumpăr o cuşcă pentru greieri, dacă aveţi, a spus Mario.

Sai Fong şi—a pus pipa înapoi în gură şi a pufăit de câteva ori. Ochii i s—au îngustat şi mai mult.

—Ai greier? a întrebat el în cele din urmă atât de încet, încât Mario abia dacă a auzit.

—Da, a zis Mario. Uitaţi—l aici.

A deschis cutia de chibrituri. Chester şi Sai Fong s—au uitat unul la altul.

—O, foarte bine! a zis Sai Fong, cuprins de o transformare extraordinară.

Brusc a devenit foarte agitat, aproape că ţopăia pe trotuar.

—Ai greier, foarte bine! râdea el încântat. Mario a fost uimit de schimbarea bruscă a lui Sai Fong.

—Vreau să—i cumpăr o casă, a spus el.

—Vino în magazin, te rog, a zis Sai Fong. A deschis uşa şi au intrat amândoi.

Mario nu mai văzuse niciodată o cameră atât de ticsită. Era o harababură de nimicuri chinezeşti. Rafturile şi scaunele erau încărcate cu de toate, de la rochii de mătase la beţişoare de mâncat şi la pachete cu rufe spălate de mână. Iar în aer plutea o aromă dulce de beţişoare parfumate. Sai Fong a împins un teanc de ziare chinezeşti pe podea.

—Stai, te rog, a zis el, făcându—i semn din cap lui Mario spre scaunul pe care îl eliberase. Eu întorc repede.

Şi a dispărut prin uşa din spatele magazinului.

Mario l—a aşteptat fără să facă vreun zgomot. îi era teamă că, dacă se mişcă, va fi îngropat sub o avalanşă de noutăţi chinezeşti. într—o vitrină de sticlă din faţa lui se afla un şir de zeiţe chinezeşti sculptate în fildeş. Toate aveau un zâmbet aşa de ciudat pe chip, de parcă ştiau ceva ce nimeni altcineva nu mai ştia. Şi părea să—l fixeze cu privirea pe Mario. El a încercat să se uite la ele, dar nu a rezistat şi şi—a mutat privirea în altă parte.

Peste câteva minute, Sai Fong s—a întors în cameră. Ţinea în mână o cuşcă de greieri în formă de pagodă. Aceasta avea şapte etaje, fiecare puţin mai mic decât cel de dedesubt, şi se termina cu o turlă subţire. Partea de jos a cuştii era vopsită cu roşu şi verde, dar turla era aurie. într—o parte avea o poartă cu un lacăt mic pe ea. Mario şi—o dorea atât de mult, încât simţea furnicături în tot corpul. Dar părea îngrozitor de scumpă.

Sai Fong a ridicat arătătorul de la mâna dreaptă şi a spus solemn:

—Astă cuşcă de greier foarte veche. Odată greier de la împăratul Chinei trăit în cuşca asta. Ştii poveste primul greier?

—Nu, domnule, a zis Mario.

—Foarte bine, a zis Sai Fong. Povestesc eu.

A lăsat cuşca jos şi şi—a scos pipa de lut din buzunar. După ce a aprins—o şi din bolul ei a început să se ridice un fuior de fum, a folosit—o ca să sublinieze ce spunea, desenând în aer forme mici, ca nişte ideograme chinezeşti.

—Demult, la începutul timpului, nu erau greieri. Dar era om foarte înţelept, care ştia tot. Omul avea nume Hsi Shuai şi spunea numai adevăr. Cunoştea toate secrete. Ştia gânduri animale şi oameni, ştia dorinţe flori şi copaci, ştia destin soare şi stele. Lume întreagă era carte deschisă pentru el. Iar zeii de sus care locuiau în palat în vârful raiului îl iubeau pe Hsi Shuai pentru adevăr pe care spunea. Din toate ţările veneau oameni la Hsi Shuai ca să spună ce soartă aveau. Spunea: „Tu om foarte bun. Trăieşti mult precum cedru din munte." Sau spunea: „Tu om rău. Mori curând. Adio!" Dar tuturor Hsi Shuai spune numai adevăr. Sigur că oamenii răi foarte nefericiţi când aude ce spune Hsi Shuai. Ei gândesc: „Eu om rău. Acum toţi ştiu cât rău." Aşa că toţi oamenii răi împreună hotărăsc să omoare pe Hsi Shuai. El ştie bine că ei vor omoare pe el — ştie tot —, dar nu pasă. în inima lui, ca mirosul dulce al lotus înflorit, Hsi

Shuai are pace. Aşa că aşteaptă. Dar zeii de sus, care trăiesc în palat în vârful raiului, nu au lăsat Hsi Shuai să fie omorât. Omul care spunea numai adevărul mai valoros pentru ei decât regii. Şi, când oamenii răi ridică sabia la Hsi Shuai, zeii mari transformă în greier. Şi bărbat care spunea numai adevăr şi ştia tot acum cântă cântece pe care nu înţelege nimeni, dat toţi oamenii iubesc. Zeii mari înţeleg şi zâmbesc. Pentru ei, cântec frumos de greier este cântec al om care încă spune adevăr şi ştie tot.

Sai Fong s—a oprit din povestit şi şi—a fumat pipa în linişte. Şi Mario a stat cuminte, uitându—se la cuşca de greier. Se gândea la poveste şi la cât de mult îşi dorea cuşca. În cutia lui de chibrituri, Greierul Chester ascultase atent. Era foarte emoţionat de povestea lui Hsi Shuai. Sigur, nu ştia dacă era adevărată, dar cumva o credea, pentru că şi el se gândise mereu că în cântecele lui era ceva mai mult decât simple târâituri. Ca de obicei când nu ştia ce altceva să facă, şi—a frecat o aripă de cealaltă. în magazin s—a auzit o singură notă clară.

Sai Fong şi—a ridicat capul. Buzele lui străvechi s—au întins într—un zâmbet.

—Deci aşa, a şoptit el. Greierul a înţeles. Apoi a mai pufăit de câteva ori.

Mario voia să îl întrebe cât costă cuşca, dar îi era frică.

—Pentru că greier aşa remarcabil, a zis Sai Fong, vând cuşca cu cincisprezece cenţi.

Mario a răsuflat uşurat. Era o sumă pe care şi—o permitea. în buzunar a găsit o monedă de cinci cenţi şi încă una de zece cenţi, cât îi mai rămăsese din cei douăzeci şi cinci de cenţi, banii lui de buzunar pe o săptămână.

—O iau, domnule Fong, a zis el şi i—a întins banii lui Sai Fong.

—Fac şi cadou, fără bani, a zis Sai Fong.

S—a dus în spatele tejghelei şi dintr—un sertar a scos un clopoţel nu mai mare decât o albină. Cu o aţă, l—a agăţat în interiorul cuştii. Mario l—a pus pe Chester în cuşcă. Greierul a sărit în sus şi s—a lovit de clopoţel. Acesta a sunat încet.

—Sună precum clopot cel mai mic din Templul de Argint, departe pe râu Yangtse, a zis Sai Fong.

Mario i—a mulţumit pentru clopoţel şi pentru poveste şi pentru tot. Când se pregătea să iasă din magazin, l—a auzit pe Sai Fong zicându—i:

—Vrei prăjitură chinezească cu răvaş?

—Cred că da, a zis Mario. Nu am mai mâncat până acum.

Sai Fong a dat jos o cutie de pe raft. Era plină cu prăjituri chinezeşti cu răvaş — nişte napolitane subţiri care fuseseră împăturite astfel încât să rămână un spaţiu gol în fiecare. Mario a muşcat din prăjitură şi înăuntru a găsit un bileţel. A citit cu voce tare ce scria pe el: O SĂ TE ÎNTÂLNEŞTI CU NOROCUL. FII PREGĂTIT

—*Ha, hei* a râs Sai Fong — două note înalte de bucurie. Sfat foarte bun. Pleacă acum. Fii mereu pregătit pentru fericire. La revedere!

7.CUŞCA PENTRU GREIERI

În aceeaşi noapte, după ce familia Bellini s—a dus acasă, Chester le—a povestit lui Harry şi lui Tucker despre călătoria lui în cartierul chinezesc. Motanul şi şoarecele stăteau pe raft afară, iar Greierul Chester stătea ghemuit sub clopoţelul din cuşcă. Din minut în minut, Tucker se ridica şi se plimba până în partea cealaltă a pagodei. Era copleşit de admiraţie pentru aceasta.

—Şi domnul Fong i—a dat şi o prăjitură cu răvaş lui Mario, zicea Chester.

—Şi mie îmi place mult mâncarea chinezească, a spus Motanul Harry. Adesea scotocesc prin pubelele din cartierul chinezesc.

Şoarecele Tucker s—a oprit din holbat la cuşca greierului suficient cât să spună:

—M—am gândit odată să locuiesc acolo, dar chinezii ăia gătesc tot felul de lucruri ciudate. Fac supă din cuiburi de pasăre şi tocană din aripioare de rechin. Ar putea să facă sufleu din şoareci. M—am hotărât să mă ţin departe de ei.

Din gâtlejul Motanului Harry s—a auzit un chicotit ca un huruit încet.

—I—auzi ce zice şoarecele, a spus el şi i—a dat lui Tucker o labă pe spate, făcându—l să se rostogolească de mai multe ori.

—Încet, Harry, încet, a zis Tucker ridicându—se. Nu ştii cât eşti de puternic.

S—a ridicat pe picioarele din spate şi s—a uitat printre barele roşii ale cuştii.

—Ce palat! a murmurat el. Minunat! Cred că te—ai simţi ca un rege dacă ai locui într—un loc ca ăsta.

—Da, a zis Chester, dar nu prea îmi place să stau într—o cuşcă. Eu sunt obişnuit mai mult cu buturugile şi cu găurile din pământ. Mă simt cam agitat la gândul că sunt închis aici.

—Vrei să ieşi? l—a întrebat Harry.

A scos o gheară din pernuţa lăbuţei drepte şi a ridicat încuietoarea uşiţei.

Chester a împins uşiţa şi aceasta s—a deschis. Greierul a sărit afară.

—Ce uşurare să fiu liber! a zis el sărind de colo—colo pe raft. Nimic nu se compară cu libertatea.

—Auzi, Chester, a zis Tucker, pot să intru un minut? Nu am mai fost niciodată într—o pagodă.

—Sigur, intră, a zis Chester.

Chester s—a târât prin uşiţă în cuşcă şi a ţopăit peste tot înăuntru. S—a aşezat mai întâi pe o parte,

apoi pe cealaltă, apoi pe spate.
—Ah, dacă aş avea acum un halat de mătase! a zis el ridicându—se din nou pe picioarele din spate şi sprijinindu—şi o lăbuţă de o bară. Mă simt ca împăratul Chinei. Cum arăt, Harry?
—Arăţi ca un şoarece într—o capcană, a zis Motanul Harry.
—Toţi şoarecii ar trebui să ajungă într—o capcană aşa de drăguţă, a zis Tucker.
—Vrei să dormi în cuşcă? l—a întrebat Chester.
—O, pot? a exclamat şoarecele.
Pentru el luxul însemna să doarmă o noapte în asemenea ambianţă.
—Bineînţeles, a zis Chester. Eu oricum prefer cutia de chibrituri.
—Numai că podeaua asta e cam tare ca să dorm pe ea, a zis Tucker bătând cu piciorul stâng din spate.
—Mă duc să—ţi aduc nişte hârtii din conducta de scurgere, s—a oferit Motanul Harry.
—Nu, o să fac deranj, a zis Tucker. Nu vrem ca Chester să aibă necazuri cu familia Bellini.
A ezitat.
—Ăăă, poate găsim ceva aici.
—Ce zici de un şerveţel? a sugerat Chester. E plăcut şi moale.
—Şerveţelul ar fi bun, a zis Tucker, dar mă gândeam...
S—a oprit din nou.
—Hai, Tucker, a spus Motanul Harry. Te gândeşti tu la ceva. Zi odată!
—Păi, a început Tucker, mă gândeam că, dacă ar fi nişte bancnote în casa de marcat...
Harry a izbucnit în râs.
—Trebuia să—mi dau seama! i—a zis el lui Chester. Numai şoarecele ăsta s—ar putea gândi să doarmă pe bani!
Chester a sărit în sertarul casei de marcat, care era deschis, ca de obicei.
—Sunt câţiva dolari aici! a strigat el.
—Destui să fac din ei o saltea, a zis Şoarecele Tucker. Aruncă—mi câţiva, te rog.
Chester i—a dat prima bancnotă de un dolar Motanului Harry, care a dus—o la cuşcă şi a împins—o prin uşiţă. Tucker a prins—o de un capăt şi a scuturat—o ca pe o pătură. Era veche şi mototolită.
—Ai grijă să n—o rupi! a zis Harry.
—N—aş rupe—o, a zis Tucker. Şoarecele ăsta ştie valoarea unui dolar.
Harry a adus a doua bancnotă. Era mai nouă şi mai ţeapănă decât prima.
—Ia să văd! a zis Tucker.
Cu lăbuţele din faţă a ridicat câte un colţ al fiecărei bancnote.
—Asta nouă poate să stea jos. îmi plac cearşafurile curate şi foşnitoare. Pe cealaltă o pun deasupra, ca pe o pătură. Acum îmi mai trebuie o pernă. Vă rog, mai uitaţi—vă o dată în casa de marcat.
Harry şi Chester au căutat prin compartimentele sertarului deschis. Mai era nişte mărunţiş, dar nimic altceva.
—Ce zici de o monedă de cincizeci de cenţi? a întrebat Harry.
—Prea plată, a răspuns Şoarecele Tucker. Partea din spate a sertarului era încă înăuntrul
casei de marcat. Chester s—a târât până în spate. Acolo era întuneric şi nu vedea pe unde merge. A bâjbâit în jurul lui până când s—a lovit cu capul de ceva. Orice era, părea mare şi rotund. Chester l—a împins şi la mişcat până când l—a scos afară, în lumina slabă a chioşcului. Era unul din cerceii mamei Bellini, în formă de scoică, cu nişte pietricele strălucitoare pe el.
—Un cercel ar fi bun? i—a strigat el lui Tucker.
—Păi nu ştiu, a zis Tucker.
—Pare incrustat cu diamante, a zis Motanul Harry.
—Perfect! a strigat Tucker. Trimite—l încoace! Harry a ridicat cercelul în cuşcă. Tucker l—a analizat cu atenţie, ca un bijutier.
—Cred că sunt diamante false, a zis el în cele din urmă.
—Da, dar tot este foarte drăguţ, a zis Chester, care sărise lângă ei.
—Bănuiesc că o să meargă şi aşa, a spus Tucker.
S—a întins pe o parte pe bancnota nouă, şi—a sprijinit capul pe cercel, apoi s—a acoperit cu bancnota veche. Chester şi Harry l—au auzit inspirând adânc şi mulţumit.
—Dorm pe bani într—un palat, a zis el. Mi s—a îndeplinit visul.

Motanul Harry şi—a ascuns chicotitul începând să toarcă.
—Noapte bună, Chester! Eu mă întorc în conductă, unde pot să mă întind, a zis el şi a sărit pe podea.
—Noapte bună, Harry! a strigat Chester.

Cu paşi moi şi tăcuţi, ca o umbră, Harry s—a strecurat prin deschizătura din lateralul chioşcului şi s—a îndreptat încet spre conductă. Chester a sărit în cutia de chibrituri. Ajunsese să—i placă atingerea şerveţelului. Era aproape aceeaşi senzaţie pe care i—o dădea lemnul spongios al buturugii lui vechi şi se simţea mult mai acasă aici decât în cuşca pentru greieri. Acum fiecare avea câte un loc de dormit.
—Noapte bună, Tucker! a zis Chester.
—Noapte bună, a răspuns Tucker.

Greierul Chester s—a băgat mai adânc în şerveţel, începea să—i placă viaţa în New York. Chiar înainte de a adormi, l—a auzit pe Şoarecele Tucker oftând fericit în cuşcă.

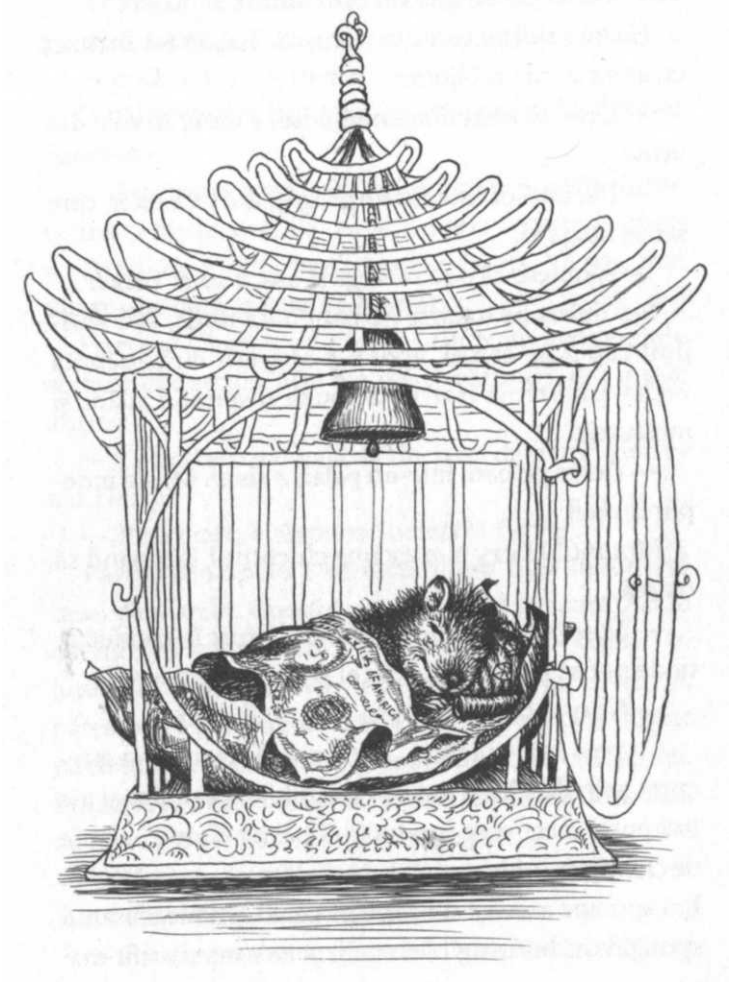

8.ECONOMIILE DE—O VIAȚĂ ALE LUI TUCKER

Greierul Chester visa. în vis, stătea pe buturuga lui din Connecticut şi mânca o frunză de salcie. Muşca o bucată din frunză, o mesteca, o înghiţea, dar, din cine ştie ce motiv, nu era la fel de bună ca de obicei. Era uscată, ca hârtia, şi avea un gust amar. Totuşi Chester continua să mănânce, sperând că va începe să aibă un gust mai bun.

În vis, venea furtuna. Vântul sufla nori de praf pe pajişte. Aceştia se învolburau în jurul buturugii şi Chester a început să strănute pentru că praful îi intra în nas. însă tot n—a dat drumul la frunză. Apoi a strănutat aşa de tare, că s—a trezit.

Chester s—a uitat în jurul lui. Mersese în somn şi ajunsese pe marginea casei de marcat. Furtuna fusese, de fapt, o rafală de vânt care ajunsese în chioşc la intrarea metroului în staţie. încă se îneca din cauza prafului din jur. Chester şi—a privit picioarele din faţă, aproape aşteptându—se să vadă frunza de salcie. Numai că nu ţinea o frunză, ci o bancnotă de doi dolari, din care mâncase deja jumătate.

A aruncat bancnota şi a sărit până la cuşca pentru greieri, în care Şoarecele Tucker dormea liniştit. Chester a tras furios de clopoţelul de argint. Suna ca o alarmă de incendiu. Tucker a sărit de sub pătura lui formată dintr—o bancnotă şi a început să alerge prin cuşcă ţipând:

—Ajutor! Incendiu! Crimă! Poliţia!

Apoi şi—a dat seama unde era şi s—a aşezat gâfâind.

—Ce—i cu tine, Chester? a zis el. Puteam să mor de frică.

—Tocmai am mâncat jumătate dintr—o bancnotă de doi dolari, a zis Chester.

Tucker s—a holbat la el, nevenindu—i să creadă.

—Ce ai făcut? a întrebat el.

—Da, a zis Chester, uite!

A adus bancnota stricată din casa de marcat.

—Am visat că era o frunză şi am mâncat—o.

—Vai, vai, vai, vai! s—a văitat Şoarecele Tucker. Nu o bancnotă de un dolar, nici măcar o bancnotă de un dolar şi o monedă de cincizeci de cenţi, trebuia să mănânci *doi dolari!* Şi unde mai pui că erau ai

familiei Bellini, oameni care abia dacă fac doi dolari în două zile.
—Ce mă fac? a întrebat Chester.
—Fă—ţi bagajele şi pleacă în California, a zis Tucker.
Chester a clătinat din cap.
—Nu pot, a zis el. Au fost aşa de buni cu mine, nu pot să fug.
Şoarecele Tucker a ridicat din umeri.
—Atunci rămâi şi trage ponoasele, a zis el.
S—a târât afară din cuşcă şi a examinat restul bancnotei.
—Tot a mai rămas jumătate din ea. Poate că, dacă o lipim cu scotch pe margine, o să treacă drept o bancnotă de un dolar.
—N—ar crede nimeni aşa ceva, a zis Chester. S—a aşezat amărât, încă ţinând bancnota.
—Măi să fie, şi lucrurile mergeau aşa de bine! Şoarecele Tucker şi—a pus aşternutul înapoi în sertarul casei de marcat şi a venit să se aşeze lângă Chester.
—Capul sus! a zis el. Poate că încă mai putem găsi o soluţie.
S—au concentrat amândoi timp de un minut. Apoi Tucker a bătut din palme şi a chiţăit:
—Am găsit! Mănâncă şi restul bancnotei şi nu vor afla niciodată ce s—a întâmplat.
—Se vor acuza unul pe altul că au pierdut—o, a zis Chester. Nu vreau să se certe din cauza mea.
—O, ce onorabil eşti! a zis Tucker. Dezgustător!
—Pe lângă asta, are un gust rău, a adăugat Chester.
—Atunci ce zici de asta? a mai avut Tucker o idee. Dăm vina pe îngrijitorul care face curat în staţie. Iau eu dovada şi o pun în dulapul lui. Săptămâna trecută m—a alungat cu un mop. M—aş bucura să—l văd la închisoare câteva zile.
—Nu, nu, a zis Chester. Nu putem să băgăm pe altcineva în necazuri.
—Atunci un străin, a zis Tucker. Răsturnăm şerveţelele, spargem geamul ceasului deşteptător şi aruncăm monedele pe jos. O să creadă că a venit un hoţ în timpul nopţii. Ai putea chiar să—ţi pui un bandaj şi să faci pe eroul. „Am văzut tot..."
—*Nu!* l—a întrerupt Chester. Stricăciunile pe care le—am face ar costa şi mai mult decât cei doi dolari.
Tucker a mai avut o idee: voia să se ofere să se ducă la restaurant ca să şterpelească doi dolari. Dar, înainte să sugereze aşa ceva, capătul de sus al chioşcului a fost ridicat brusc. Uitaseră cât era ceasul. Mama Bellini, care era de serviciu dimineaţa, îi privea încruntată de sus. Tucker a scos un chiţăit speriat şi a sărit jos.
—Prindeţi şoarecele! a strigat mama.
A luat revista *Fortune* — foarte mare şi grea — şi a aruncat—o după Tucker. L—a lovit în piciorul stâng din spate chiar când acesta a dispărut în conducta de scurgere.
Greierul Chester a rămas înţepenit pe loc. A fost prins cu mâna în sac, mai exact cu bancnota mestecată între picioarele din faţă. Bodogănind furioasă, mama Bellini l—a apucat de antene, l—a aruncat în cuşca pentru greieri şi a încuiat uşiţa. După ce a făcut ordine în chioşc, şi—a scos andrelele şi a început să tricoteze furioasă. Dar era aşa de nervoasă, încât tot scăpa andrelele din mâini şi asta o enerva şi mai tare.
Chester s—a făcut mic într—un colţ al cuştii. Lucrurile merseseră aşa de bine între el şi mama, dar acum totul se dusese pe apa sâmbetei. Aproape că se aştepta să—l ia din nou, cu tot cu cuşcă, şi să—l arunce pe şinele de metrou.
La opt şi jumătate au sosit Mario şi tata. Mario voia să se ducă în Coney Island ca să înoate, dar, înainte să apuce să spună măcar „Bună dimineaţa", mama Bellini a întins o mână şi a arătat cu asprime spre Chester. Iar el era chiar acolo, cu dovada lângă el.
A început o conversaţie cu trei opinii diferite. Mama l—a denunţat pe Chester ca mâncător de bani şi a mai zis că îl bănuia că invitase şoareci şi alte personaje dubioase în chioşc pe timpul nopţii. Tata a zis că nu credea că Chester mâncase intenţionat cei doi dolari şi că ce mai conta dacă au intrat un şoarece sau doi. Mama a zis că greierul trebuia să dispară. Tata a zis că putea să rămână, dar că va trebui ţinut în cuşcă. Iar Mario ştia că Chester, la fel ca toţi oamenii care sunt obişnuiţi cu libertatea, mai degrabă ar muri decât să trăiască în spatele unor gratii.
În cele din urmă au hotărât ca, din moment ce greierul era animalul de companie al lui Mario, băiatul trebuia să înlocuiască banii. Şi, când îi va înlocui, Chester va putea să iasă din nou afară. Până atunci

rămânea în cuşcă.

Mario credea că, livrând cumpărături câteva ore pe zi atunci când nu avea grijă de chioşcul cu ziare, va putea să câştige destul în vreo două săptămâni ca să îl scoată pe Chester din închisoare. Sigur că asta însemna că nu putea să meargă în Coney Island ca să înoate şi nici la cinema şi nici să facă altceva, dar merita. I—a dat micul dejun greierului — vârfuri de sparanghel rămase de la masă şi o bucată de frunză de varză. După ce se întâmplase, lui Chester îi pierise pofta de mâncare. Apoi, după ce a terminat de mâncat, Mario i—a spus „La revedere" şi să nu—şi facă griji, apoi a plecat la băcănie ca să muncească.

În noaptea aceea, după ce tata a închis chioşcul, Chester stătea agăţat între barele poleite ale cuştii lui. Mario venise mai devreme să—i aducă cina, dar fusese nevoit să plece imediat, ca să mai prindă câteva ore de muncă. Cea mai mare parte a zilei Chester şi—o petrecuse inventând jocuri de sărit, ca să încerce să se amuze cumva, dar nu prea funcţiona. Era plictisit şi singur. Ciudat era că, deşi îi fusese somn şi îşi tot dorise să se facă noapte, acum că venise noaptea nu putea să adoarmă.

Chester a auzit zgomot uşor de paşi sub el. Motanul Harry a sărit şi a aterizat pe raft. Peste o clipă, l—a urmat de pe scaun şi Şoarecele Tucker, gemând de durere, încă şchiopăta cu piciorul stâng din spate, unde îl lovise revista *Fortune*.

—Cât de lungă e sentinţa? a întrebat Harry.

—Până când Mario poate să înapoieze banii, a oftat Chester.

—N—ai putut să ieşi pe cauţiune? a întrebat Tucker.

—Nu, a zis Chester. Şi, oricum, nimeni nu are bani de cauţiune. Mă mir că m—au lăsat să scap aşa uşor.

Motanul Harry şi—a pus o lăbuţă din faţă peste cealaltă şi şi—a sprijinit capul pe ele.

—Stai să văd dacă am înţeles bine, a zis el. Mario trebuie să lucreze pentru banii ăia ca pedeapsă sau trebuie doar să facă rost de ei de undeva?

—Trebuie doar să facă rost de ei, a zis Chester. De ce să fie el pedepsit? Eu am mâncat banii.

Harry s—a uitat la Tucker îndelung, de parcă aştepta ca şoarecele să spună ceva. Tucker a început să se fâţâie.

—Auzi, Chester, vrei să evadezi? a întrebat el. Putem să—ţi deschidem uşa. Ai putea să vii să locuieşti în conducta de scurgere.

—Nu, a clătinat Chester din cap. Nu ar fi corect faţă de Mario. Va trebui pur şi simplu să—mi ispăşesc pedeapsa.

Harry s—a uitat din nou la Tucker şi a început să dea dintr—o lăbuţă.

—Ei bine? a zis el în cele din urmă.

Tucker a gemut şi şi—a masat locul în care îl durea.

—Of, bietul meu picior! Mama Bellini chiar ştie să arunce cu reviste. Pipăie umflătura, Harry! l—a rugat el.

—Am pipăit—o deja, a zis Harry. Gata, nu mai trage de timp! Tu ai bani.

—Tucker are bani? a întrebat Greierul Chester. Tucker s—a uitat agitat de la unul la altul.

—Am economiile mele de—o viaţă, a zis el pe un ton plângăcios.

—E cel mai bogat şoarece din New York, a zis Harry. Bătrânul Şoarece cu Saci de Bani, aşa i se zice.

—Ei, stai puţin, Harry, a zis Tucker. Hai să nu facem prea mult din câţiva bănuţi.

—De unde ai bani? a întrebat Chester. Şoarecele Tucker şi—a dres vocea şi a început să—şi frângă lăbuţele din faţă. Când a vorbit, vocea îi era înecată de emoţie.

—Acum mulţi ani, a zis el, când încă eram un şoricel, fraged ca vârstă şi fără experienţă, m—am mutat din locul dulce al copilăriei mele — Tenth Avenue, adică — în staţia de metrou Times Square. Aici am învăţat valoarea chiverniselii — care înseamnă să pui bani deoparte. Am văzut mulţi şoareci bătrâni târându—se nevruţi de nimeni la cimitirul săracilor, pentru că nu economisiseră nimic. Şi m—am hotărât că aşa o soartă nu voi avea niciodată.

—Toate astea înseamnă că ai mormane de bani acolo, în conductă, a zis Motanul Harry.

—Doar o secundă, te rog, dacă nu te superi, a zis Tucker. O să povestesc cum ştiu eu.

Vocea i—a devenit din nou subţire şi plângăcioasă.

—Aşa că în toţi lungii ani ai tinereţii mele, când aş fi putut să fac giumbuşlucuri — adică să mă joc — cu ceilalţi şoareci, eu am economisit. Am economisit hârtie, am economisit mâncare, am economisit haine...

—Economiseşte şi timp şi treci odată la subiect, a zis Harry.

Tucker i—a zâmbit acru lui Harry.

—Şi am economisit şi bani, a continuat el. Pe parcursul multor ani de şterpelit, era normal să găsesc o anumită sumă din mărunţiş. Adesea, o, adesea, prieteni — Tucker şi—a dus o lăbuţă la inimă —, stăteam în gura conductei mele, privind oamenii şi aşteptând. Şi, de câte ori unul dintre ei scăpa o monedă, *oricât de mică* — ador bănuţii — o luam la goană, punându—mi în mare pericol viaţa şi trupul, şi o aduceam în casa mea. Vai, când mă gândesc la pantofii care tropăiau şi la galoşii periculoşi! De multe ori am fost călcat pe degete şi mi—au fost smulse mustăţile din cauza acestor strădanii. Dar a meritat! O, a meritat, prieteni, pentru că acum am două monede de cincizeci de cenţi, cinci de douăzeci şi cinci de cenţi, două de zece cenţi, şase de cinci cenţi şi optsprezece de un cent dosite în conductă!

—Ceea ce înseamnă doi dolari şi nouăzeci şi trei de cenţi, a zis Motanul Harry după ce făcut repede nişte adunări.

—Şi sunt mândru de ei! a zis Şoarecele Tucker.

—Dacă ai atât de mulţi bani, de ce ai vrut să dormi pe cele două bancnote în cuşca pentru greieri? a întrebat Chester.

—Încă nu am bancnote, a zis Tucker. Era o senzaţie nouă.

—Poţi să—l scoţi pe Chester de aici şi tot îţi rămân nouăzeci şi trei de cenţi, a zis Motanul Harry.

—Dar voi fi ruinat, a scâncit Tucker. Voi fi lefter. Cine va avea grijă de mine la bătrâneţe?

—Eu! a zis Harry. Acum nu te mai purta ca un zgârcit şi hai să luăm banii.

Chester a sunat din clopoţelul de argint ca să le atragă atenţia.

—Nu cred că Tucker ar trebui să renunţe la economiile lui de o viaţă, a zis el. Sunt banii lui şi poate să facă ce vrea cu ei.

Şoarecele Tucker i—a dat un ghiont în coaste lui Harry.

—Ia uite la greier! a spus el. Se poartă ca un nobil şi mă face pe mine să par un şoarece de nimic. Bineînţeles că o să dau banii! Oriunde se vorbeşte despre şoareci, să nu se spună vreodată că Şoarecele Tucker a fost zgârcit cu bunurile lui lumeşti. În plus, aş putea să mă gândesc că plătesc chirie pentru că am dormit în cuşcă.

Pentru ca Tucker să poată să păstreze măcar câte o monedă din fiecare, Motanul Harry a calculat că ar trebui să aducă o monedă de cincizeci de cenţi, patru de douăzeci şi cinci de cenţi, una de zece cenţi, cinci de cinci cenţi şi cincisprezece de un cent. Astfel, şoarecele rămânea cu o monedă de cincizeci de cenţi, una de douăzeci şi cinci de cenţi, una de zece cenţi, una de cinci cenţi şi trei de un cent.

—Nu este un început prea rău, a zis Tucker. Aş putea să recuperez pierderile într—un an.

Motanul şi şoarecele au fost nevoiţi să facă mai multe drumuri între conducta de scurgere şi chioşcul de ziare, cu banii în bot. Au strecurat monedele în cuşcă una câte una, iar Chester a construit o coloană cu ele, începând cu cea de cincizeci de cenţi şi terminând cu cele de un cent, care erau cele mai mici. Când au fost gata cu tot, se făcuse deja dimineaţă. Abia au avut timp să împartă o jumătate de hotdog înainte ca mama Bellini să vină să deschidă chioşcul.

Mario a venit cu ea. Voia să—i dea de mâncare lui Chester devreme şi apoi să lucreze toată dimineaţa până la prânz, când era rândul lui să se ocupe de chioşc. Când au ridicat capacul, mama aproape că l—a scăpat din mână. Chester stătea în vârful coloanei de mărunţiş, cântând vesel.

Prima suspiciune a mamei a fost că greierele se strecurase afară şi adusese pe furiş toţi banii din casa de marcat în cuşcă. Dar, când s—a uitat în sertar, banii din seara de dinainte erau tot acolo.

Mario s—a gândit că poate îi lăsase tata, ca surpriză. Mama a clătinat din cap. Cu siguranţă ar fi ştiut dacă tata ar fi avut doi dolari să dea cuiva.

L—au întrebat pe Paul, conductorul, dacă văzuse pe cineva pe lângă chioşc. Acesta a zis că nu. Singurul lucru pe care îl observase fusese că motanul acela mare, care uneori dădea târcoale prin staţie, păruse mai ocupat ca de obicei în noaptea trecută. Dar, bineînţeles, ştiau că el n—ar fi putut avea vreo legătură cu înlocuitul banilor.

Nu mai conta cine îi lăsase. Mama Bellini s—a ţinut de cuvânt. Chester a avut voie să iasă din cuşcă şi n—au mai fost puse alte întrebări. Deşi nu ar fi recunoscut aşa ceva pentru nimic în lume, mama avea aceeaşi părere despre bani ca Şoarecele Tucker. Când îi aveai, îi aveai şi nu—ţi făceai prea multe griji de unde proveneau.

TELEFOANE

9.CINA CHINEZEASCĂ

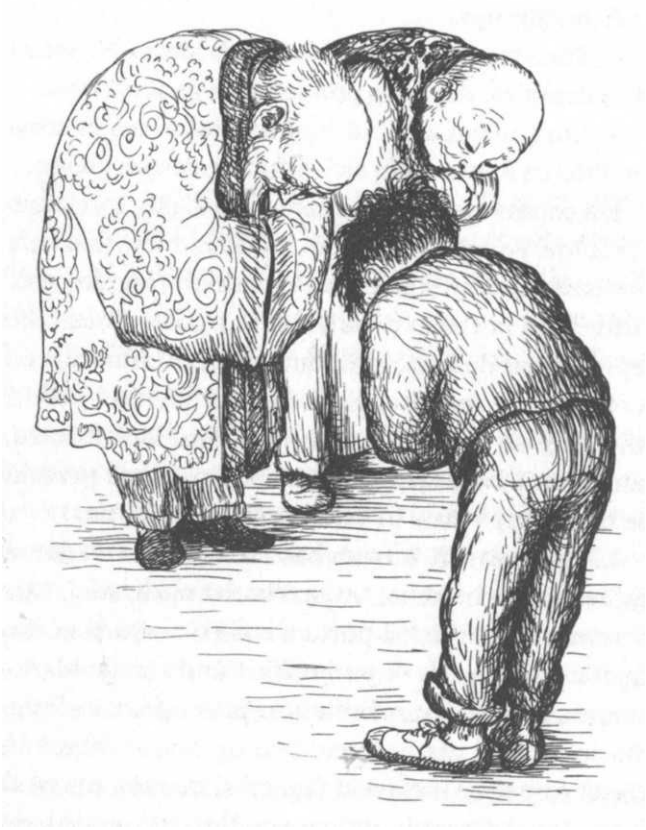

Mario a hotărât că trebuie să fie ceva în neregulă cu regimul lui Chester dacă mânca bancnote de doi dolari. El îi dăduse să mănânce toate lucrurile care îi plăceau lui, dar acum se gândea că poate ce e bun pentru un băiat nu e bun şi pentru un greier. Aşa că s—a hotărât să întrebe un expert.

Într—o după—amiază târzie, când şi—a terminat tura la chioşcul de ziare, Mario a făcut curat în cuşca pentru greieri, l—a şters pe Chester cu un şerveţel şi l—a dus în cartierul chinezesc la Sai Fong. Era aproape ora şapte când a ajuns acolo şi magazinul era închis. S—a uitat prin vitrină înăuntru şi a zărit o geană de lumină sub uşa către camera din spate. A auzit şi murmurul agitat a două persoane care vorbeau în acelaşi timp în chineză.

Mario a bătut în vitrină. Vocile s—au oprit. A bătut din nou, mai tare. Uşa camerei s—a deschis şi Sai Fong a intrat în magazin, mijindu—şi ochii prin lumina slabă. Când l—a văzut pe Mario, a rămas cu gura căscată şi apoi a spus:

—A, e băieţel cu greier. A deschis uşa.

—Bună seara, domnule Fong, a zis Mario. Nu vreau să vă deranjez, dar am o problemă cu greierul meu.

—Intră, te rog, a zis Sai Fong închizând uşa în urma lor. Prieten foarte vechi aici. Ştiut tot despre greieri.

L—a condus pe Mario în camera cealaltă, care era o bucătărie. Pe o plită veche din fontă erau vreo şase oale care scoteau aburi şi şuierau. Pe masă erau aşezate nişte farfurii din porţelan pictate foarte frumos. Imaginile reprezentau doamne şi domni chinezi îmbrăcaţi cu rochii şi robe colorate, plimbându—se pe nişte poduri mici care se întindeau deasupra unui lac albastru, nemişcat. Lângă farfuriile întinse erau două perechi de beţişoare, fiecare în învelitoarea ei de hârtie.

Lângă fereastră, într—un balansoar, stătea un domn chinez foarte în vârstă. Avea o barbă mică, sură, care îi atârna de bărbie, şi purta o robă cu roşu şi auriu, care semăna cu cele de pe farfurii. Când a intrat Mario, s—a ridicat încet, cu mâinile apropiate, şi s—a înclinat. Mario nu mai văzuse niciodată un domn chinez în vârstă care să se încline în faţa lui şi nu prea ştia ce să facă. Atunci domnul chinez s—a înclinat din nou. Mario a făcut la fel.

Poate că ar fi continuat să se încline toată seara dacă Sai Fong nu i—ar fi spus ceva în chineză prietenului său. Suna aşa: „Cei şi uai şi sou ti ar tung" şi înseamnă: „El e băiatul cu greierul." Mario şi Chester s—au uitat pe furiş unul la altul, dar niciunul nu înţelegea chineza.

Totuşi bătrânul a fost foarte entuziasmat. S—a aplecat şi s—a uitat prin barele cuştii la greier şi a exclamat încântat. Apoi, îndreptându—şi spatele, a făcut o plecăciune foarte scurtă şi solemnă. Chester s—a înclinat la rândul lui şi a scos una dintre târâiturile lui cele mai politicoase. Asta i—a făcut mare

plăcere domnului chinez. El şi Sai Fong au început să râdă şi să vorbească între ei. Se auzea ca şi cum sute de beţişoare se ciocneau vesele între ele.

După ce au terminat să—şi spună unul altuia ce greier extraordinar era Chester, Sai Fong i—a zis lui Mario:

—Place la tine mâncarea chinezească, te rog?

—Da, îmi place, a răspuns Mario. Aşa cred.

Nu mai mâncase niciodată mâncare chinezească în afară de *chop suey,* care îi plăcea tare mult.

—Aşteaptă, te rog, a zis Sai Fong.

A dispărut în magazin şi după un minut s—a întors cu două robe noi.

—Asta pentru tine, a zis el ajutându—l pe Mario să se îmbrace.

Era o robă în nuanţe de mov şi de lavandă şi avea desene cu soarele, luna şi stelele brodate peste tot.

—Iar asta a mea, a zis Sai Fong îmbrăcându—se şi el cu o robă cu albastru şi verde, acoperită de imagini cu peşti, trestii şi nuferi.

Domnul chinez în vârstă i—a şoptit ceva lui Sai Fong, iar Sai a şoptit ceva în chineză.

—Scuze, scuze, i—a zis el lui Mario, nicio robă destul de mică pentru greier.

—A, nu—i nimic, a zis Mario.

—Stai jos, te rog, a zis Sai şi a mai adus un scaun la masă.

Mario s—a aşezat, iar domnul chinez s—a aşezat în faţa lui. Sai Fong a pus cuşca în mijlocul mesei, apoi a tot făcut drumuri la plită şi înapoi, aducând boluri aburinde cu mâncare chinezească. Chester era foarte curios să guste, pentru că nu mâncase niciodată nici măcar *chop suey.*

—Asta e *chow yuk* — legume chinezeşti, a zis Sai Fong punând primul bol pe masă.

Erau tot felul de legume verzi în *chow yuk:* fasole verde şi păstăi de mazăre, dar şi bucăţi de pui tocat. După aceea, a urmat orez prăjit cu porc, care avea o culoare maronie delicioasă şi un gust de alune şi carne. Apoi *chow mein,* cu tăiţei prăjiţi şi caju. Dar nu era zemos ca acela pe care îl văzuse Mario la automatul cu mâncare.

El ar fi putut să se sature numai cu tăiţeii prăjiţi. Şi, la sfârşit, raţă cu ananas. Bucăţile de friptură de raţă înotau într—un sos delicios şi dulce. în cele din urmă, Sai Fong a adus o oală mare cu ceva.

—Ştii ce este asta? a întrebat el şi a ridicat capacul. Mario s—a uitat înăuntru.

—Ceai, a zis el.

—*Ha, hei* a râs Sai Fong. Tu chinez foarte bun, a zis el şi i—a zâmbit larg lui Mario.

Mario s—a chinuit mult până a învăţat să folosească beţişoarele. îi tot alunecau din mână.

—Imaginează două degete foarte lungi, a zis Sai Fong.

„Două degete lungi, două degete lungi", şi—a tot repetat Mario.

Apoi a reuşit să le folosească. Aproape că putea să simtă mâncarea din capătul lor când le ducea spre gură.

Şi Chester şi—a primit cina. Sai Fong a scos o farfurioară din dulap şi pe ea a pus pentru greier câte o porţie minusculă din fiecare fel de mâncare. Niciodată nu mai mâncase ceva atât de bun! îi plăcea mai ales *chow yuk,* pentru că legumele erau preferatele lui. Din când în când, trebuia să se oprească din mâncat şi să târâie de bucurie. Atunci domnul chinez şi Sai Fong zâmbeau şi vorbeau între ei în chineză. Mario se simţea la fel ca Chester, dar nu putea să cânte ca el. Ca să arate cât de mult îi plăceau toate mâncărurile, nu putea decât să răspundă „Da, vă rog!" de fiecare dată când Sai Fong îl întreba dacă mai voia.

După ce toţi patru au mâncat cât au putut din *chow yuk* şi chow *mein,* din orezul prăjit cu porc şi din raţa cu ananas, Sai Fong a adus ca desert nişte fructe de *kumquat* caramelizate. Mario a mâncat două şi a mai băut câteva ceşti de ceai. Chester era aşa de plin, încât abia dacă a mai putut să ciugulească dintr—una.

—Acum, a zis Sai Fong, după ce au terminat toţi, care e problema cu greier?

Şi—a aprins pipa albă de lut şi domnul chinez şi—a aprins la rândul lui una. Au stat şi au fumat, iar vălătucii de fum li se ridicau în jurul bărbiilor. În ochii lui Mario păreau foarte înţelepţi.

—Problema, a început Mario, este că greierul meu mănâncă bani.

Apoi le—a povestit totul despre bancnota de doi dolari. Sai Fong a trebuit să traducă totul în chineză pentru prietenul lui. După fiecare propoziţie bătrânul dădea din cap aprobator zicând „A" sau „O" sau „Mmm" pe un ton serios.

—Aşa că probabil nu primeşte mâncarea potrivită, şi—a încheiat Mario povestea.
—Deducţie excelentă! a spus Sai Fong.

A început să vorbească repede în chineză. După aceea s—a ridicat în picioare şi a zis:
—Aşteaptă, te rog!

A intrat în magazin şi, peste câteva clipe, a ieşit cu o carte mare în braţe. Din când în când, pe măsură ce citeau din ea, cei doi chinezi se opreau şi mai vorbeau în şoaptă unul cu celălalt.

Mario s—a dus în spatele lor. Sigur că nu ştia să citească în chineză, dar cartea nu avea numai ideograme, ci şi desene. Într—unul era o prinţesă care stătea pe un tron de fildeş. Pe o măsuţă lângă ea se afla o cuşcă pentru greieri exact ca a lui Chester.

Deodată, domnul chinez a început să strige entuziasmat:
—*Yu le! Yu le!* a zis el bătând cu muştiucul pipei în pagină.
—Aici! Aici! a exclamat Sai Fong către Mario. Poveste despre prinţesă din China antică. Avea greier ca animal de companie şi dădea mănânce frunze de dud. Zice: „La fel cum viermi de mătase care mănâncă frunze de dud ţes mătase frumoasă, la fel şi greieri care mănâncă frunze ţes cântec frumos."
—Atunci trebuie să găsim un dud, a zis Mario. Singurul care i—a venit în minte atunci se afla în grădina botanică din Brooklyn şi era împrejmuit cu un gard.
—Dar eu am copacul! a zis Sai Fong şi pe faţă i s—a lăţit un zâmbet ca al unui bostan de Halloween. Chiar la fereastra.

S—a dus la fereastră şi a ridicat jaluzelele. în curte creştea un dud. Una dintre crengi aproape că intra în bucătărie. Sai a rupt câteva frunze şi a pus una în cuşca greierului. Dar Chester nu s—a atins de ea.

Mario era nedumerit.
—Nu—i place, a zis el.
—O, ba place! a zis Sai Fong. Acum doar plin de cină chinezească.

Şi acesta era adevărul. în orice alt moment, Chester ar fi înfulecat frunza, dar acum era îndopat. Ca să le arate că el îşi dorea frunze, a reuşit să ia o muşcătură.
—Vezi? a zis Sai Fong. Mănâncă frunză când foame la el.

Chester era aşa de mulţumit, că a cântat o vreme. Toţi l—au ascultat în mare linişte. Nu se mai auzea decât scârţâitul balansoarului, care se potrivea foarte bine cu cântecul greierului. Sai Fong şi prietenul lui erau emoţionaţi de concert. Stăteau cu ochii închişi şi cu o expresie de pace deplină pe chipuri. Când s—a terminat, domnul chinez în vârstă şi—a suflat nasul într—o batistă de mătase pe care a scos—o din mânecă. Avea ochii umezi. Ştergându—i cu batista, i—a şoptit ceva lui Sai Fong.
—Spune că e ca în grădina palatului când aude greier cântând, a tradus Sai Fong pentru Mario.

Băiatul i—a mulţumit lui Sai Fong pentru cina chinezească, dar a spus că trebuia să plece, pentru că era târziu.
—Vino înapoi când vrei, a zis Sai Fong.

A pus cele unsprezece frunze de dud într—o cutiuţă pe care i—a dat—o lui Mario.
—Destule frunze în copac. Păstrez toate pentru greier.

Mario i—a mulţumit din nou. Domnul chinez în vârstă s—a ridicat în picioare şi s—a înclinat. Mario s—a înclinat către el. Sai Fong s—a înclinat, iar Mario s—a înclinat şi către el. în cuşcă, Chester se înclina spre toată lumea. Mario s—a retras cu spatele spre uşă, încă înclinându—se, şi a ieşit din magazin. Fusese o seară foarte plăcută. Se simţea ceremonios şi politicos de la toate plecăciunile şi se bucura că greierul lui putuse să facă doi domni chinezi aşa de fericiţi.

10.PETRECEREA

Într—o seară târzie, Greierul Chester era tare ocupat înăuntrul chioşcului de ziare. De îndată ce familia Bellini a plecat acasă, a sărit din cutia de chibrituri şi a început să facă curăţenie. Mai întâi a închis cutia astfel încât laturile să stea drepte şi a strecurat—o în spatele ceasului deşteptător. Apoi a scos un şerveţel din cutia de şerveţele şi l—a tot mişcat înainte şi înapoi pe raft. După ce a şters praful de pe raft, a luat şerveţelul cu picioarele din faţă şi a lustruit cuşca pentru greieri până i—au strălucit barele. A şters geamul din faţa ceasului deşteptător şi a radioului până când a putut să—şi vadă reflexia în ele. Acele ceasului erau fosforescente şi aruncau o lumină verde foarte discretă. Chester voia ca totul să fie perfect în acea seară foarte specială. Urma să aibă loc o petrecere.

Se împlineau exact două luni de la sosirea lui Chester în New York şi cele trei animale voiau să sărbătorească aniversarea. Nimic prea formal, înţelegeţi voi, doar o cină mică pentru toţi. Şoarecele Tucker se oferise să îi lase să folosească conducta de scurgere, dar Chester nu voia să mănânce printre toate hârtiile şi gunoaiele adunate de prietenul lui. Aşa că, după ce s—au tot sfătuit, s—au hotărât să se adune în chioşc. Era acoperit şi destul de mare, iar radioul putea să le asigure o muzică plăcută în fundal.

Şoarecele Tucker a sărit sus lângă Chester.

—Cum stai cu mâncarea, Tucker? a întrebat greierul.

Tucker fusese desemnat să se ocupe de gustări.

—Hi, hi, hi, a râs Şoarecele Tucker, frecându—şi lăbuţele din faţă. Stai să—ţi povestesc.

A ridicat o lăbuţă:

—Am aşa: două bucăţi de lebăr, o felie de jambon, trei bucăţi de şuncă dintr—un sendviş cu şuncă, salată şi roşii, nişte salată şi roşii din sendvişul de care ţi—am zis, nişte coji de pâine din făină integrală, de secară şi albă, o gură mare de salată de varză, două pătrăţele dintr—un baton de ciocolată Hershey, un rest de baton Oh! Henry — cu *alunei* — şi acum, punctul culminant...

Tucker a făcut o pauză.

—Băuturi carbogazoase *cu gheaţă!*

—De unde ai făcut rost de gheaţă?

—Stai că—ţi spun, a zis Tucker. Toată ziua am stat ascuns lângă bufet. Când nepricepuţii de la automatul de sucuri au făcut o Cola, am înşfăcat gheaţa pe care au vărsat—o pe jos şi am adus—o apoi în conductă. Acolo, a continuat el cu mândrie deosebită, se întâmplă să am o pungă termoizolantă, pe care

o păstram tocmai pentru o astfel de ocazie. Am pus gheaţa în ea, am închis—o — acum avem gheaţă! Drăguţ, nu—i aşa?

S—a aşezat în fund şi a rânjit înspre Chester.

—Foarte drăguţ! a zis Chester. Unde ai pus băuturile?

—În pahare de hârtie, a zis Tucker. Şi nici nu am amestecat aromele. Câte un pahar pentru fiecare fel de suc.

—Minunat! a zis greierul cu admiraţie.

—O, nu—i mare lucru, serios, a zis Tucker dând dintr—o lăbuţă. Adică, e ceva, dar nu cine ştie ce.

S—a uitat în jur la raft şi la ceas şi la toate celelalte.

—Trebuie să te felicit pentru curăţenie. Sigur, nu este la fel de importantă ca procurarea mâncării, dar şi să fii curat e foarte drăguţ.

În timp ce vorbeau, Motanul Harry a intrat prin deschizătura din lateralul chioşcului. Chester a sărit jos, ca o gazdă bună, să—şi întâmpine noul oaspete.

—Cum a fost concertul? a întrebat el.

Harry fusese în Washington Square ca să asculte un concert de muzică de cameră în aer liber. Cum poţi să cânţi muzică de cameră în aer liber Chester nu a înţeles, dar erau la New York şi acolo totul era posibil.

—Foarte bun, a răspuns Harry. Dar cred că violonistul nu a cântat nici pe departe la fel de bine ca tine.

Chester s—a bucurat foarte mult când a auzit asta, dar a trebuit să se întoarcă cu spatele ca Harry să nu—l vadă roşind.

—Harry, ajută—mă cu mâncarea, a zis Tucker.

A sărit pe podea şi a luat—o la goană spre conducta de scurgere.

Şoarecele şi motanul au pus toate mâncărurile într—o parte, alături de băuturile carbogazoase, astfel încât toată lumea să poată să—şi ia singură. Era o cină în stil bufet. Tucker şi Chester s—au aşezat pe raft, iar Harry, care era mai înalt, s—a aşezat pe scăunel. Dar capul îi era la acelaşi nivel cu ei.

Şoarecele Tucker s—a mândrit nevoie mare cu răcirea sucurilor. Erau patru pahare, unul cu Coca—Cola, unul cu Pepsi, unul cu bere de sasafras, fără alcool, şi ultimul, cu suc acidulat de portocale. Tucker a pus câte o bucată mare de gheaţă în fiecare şi s—a dat în spectacol amestecând în ele cu un pai pe care îl găsise în după—amiaza aceea.

—O! a oftat el. Unde dacă nu Ia New York poate un şoarece să bea Coca—Cola cu gheaţă?

—Ar trebui să punem nişte muzică, a zis Harry. S—a întins şi a pornit radioul.

Mai întâi au dat peste un buletin de ştiri, dar aşa ceva nu era potrivit pentru o petrecere. Harry a răsucit butonul şi a trecut peste un concurs cu întrebări, peste o emisiune realizată de amatori şi peste o piesă de teatru despre statele din sudul Americii înainte de a găsi ce voia. Muzica este foarte plăcută la o petrecere pentru că îţi dă timp să mănânci fără să fii nevoit să faci conversaţie.

Motanul Harry se înfrupta din a doua bucată de baton Oh! Henry, când s—a oprit brusc din plescăit şi a ascultat melodia difuzată la radio. Capul a început să i se legene dintr—o parte în cealaltă.

—Ăsta e cântecul meu preferat, a zis el, începând să fredoneze.

—Cântă—l, Harry! a zis Greierul Chester.

—Nu ştii în ce te bagi, a izbucnit Şoarecele Tucker cu gura plină de sendviş cu bacon, salată şi roşii.

Dar Harry avea chef de petrecere, aşa că şi—a dres glasul şi a început:

Când te cheeeeeeeeem
Oooo—oooo—oooo
Oooo—oooo—oooo

Harry avea un urlet minunat, care se potrivea foarte bine cu versurile cântecului.

—Vezi? Ce ţi—am zis? a mormăit Tucker. Harry însă a continuat:

O să—mi răspunzi sinceeeeeeer
Oooo—oooo—oooo
Oooo—oooo—oooo ?

—Poate ar trebui să ne întoarcem la emisiunea realizată de amatori, a zis Şoarecele Tucker, mâncând din batonul Hershey.
—Eu cred că Harry cântă foarte frumos, a zis Chester.
—Acum cântă tu, Chester, a zis Motanul Harry. În sinea lui, greierul avea mari emoţii să cânte pentru ei. Trebuiau să—l încurajeze puţin înainte. Şi—a îndoit aripile şi a zis:
—Ce fac eu nu prea e cântat, ştiţi...
—Cu vocea, cu instrumentul, ce contează, numai să nu sune ca Harry, a zis Şoarecele Tucker.

A sorbit ultima picătură de suc de portocale şi apoi toţi au făcut linişte.

Era pe la jumătatea lui august deja, perioada anului pe care greierii din toată lumea o îndrăgesc cel mai mult. Chester nu cântase nici pe departe ca de obicei în vara aceea pentru că locuia în New York, însă în acea seară a cântat după pofta inimii. S—a gândit la pajiştea şi la buturuga lui, la pârâu şi la bătrâna salcie. Cântecul i s—a desprins de pe aripi şi a umplut tot chioşcul.

Când s—a terminat, Tucker şi Harry au aplaudat şi l—au felicitat pe Chester.
—Acum cântă—ne ceva ce ştim şi noi, a sugerat Motanul Harry.
—Păi, nu ştiu dacă pot, a zis Chester. Toate cântecele mele sunt compoziţii proprii.
—Ascultă radioul şi cântă ce auzi acolo, a zis Harry şi a dat muzica mai tare.

Chester şi—a înclinat capul într—o parte. La radio se auzea valsul *Dunărea albastră.*

După ce a ascultat destul cât să memoreze melodia, Chester a început să cânte. Şi a cântat—o perfect! Greierul era un muzician înnăscut — nu numai că ţârâia melodia, ci, peste câteva minute, făcea variaţiuni şi le prelungea fără să piardă ritmul valsului. A descoperit că, dacă îşi înclina aripile, putea să urce sau să coboare notele după cum voia.

Chester a primit ovaţii de la prietenii lui. Motanul Harry, care se strecurase la Opera Metropolitană de câteva ori şi ştia cum se comportau oamenii acolo, a strigat:
—Bravo, Chester! Bravo!

Bineînţeles că după aşa o mostră a talentului său de a imita cântece prietenii au insistat să continue. Iar Chester a acceptat bucuros. Nimic nu încurajează mai mult un artist decât un public călduros.

Următoarea selecţie de la radio a fost un grup de cântece populare italiene. Chester a reconstituit diferitele melodii şi a târât odată cu orchestra. După cântecele populare au urmat nişte arii de operă. Lui Chester îi era mai uşor sa le cânte pe cele compuse pentru tenori decât pe cele pentru soprane, contralto şi bas, dar pe toate le—a interpretat frumos.

De fiecare dată când se oprea la sfârşitul unei piese noi, animalele strigau:
—Mai vrem! Mai vrem! Mai vrem!

Aşa că Chester continua. A urmat o rumba din America de Sud. Ritmul era foarte dificil şi greierul a avut nevoie de câteva minute ca să—l înveţe, dar, odată ce l—a învăţat, nu l—a mai uitat. Târâiturile lui sunau ca nişte castaniete care au prins viaţă.
—Închipuie—ţi! a exclamat Şoarecele Tucker, cântă şi pop, şi clasică.

La rândul lui, Tucker se simţea foarte plin de viaţă din cauza sifonului pe care—l băuse. Ritmul sud american a început să—l entuziasmeze. A sărit şi a început să danseze în jurul raftului.

Motanul Harry a izbucnit în râs, dar asta nu l—a deranjat pe Tucker. Era un suflet fără griji.
—Chester poate să cânte, eu pot să dansez, a gâfâit el. Ar trebui să ne apucăm de vodevil.
—Dacă ai dansa pe cât de bine cântă el, aţi putea, a zis Harry.
—Abia învăţ, a zis Tucker şi s—a apucat să se rotească nestăpânit în jurul pipei tatei Bellini.

Nu vedea unde mergea şi a dat peste cutia de chibrituri. Cutia s—a răsturnat. Chibriturile au căzut pe raft şi pe podea. S—au văzut câteva scăpărări galbene şi s—a auzit scârţâitul ascuţit pe care îl face un chibrit când se aprinde. Majoritatea chibriturilor au căzut suficient de departe de pereţii de lemn, aşa că puteau să ardă fără nicio problemă până se stingeau. Din nefericire, unul s—a aprins chiar lângă un teanc de ziare din dimineaţa aceea. Flăcările care au izbucnit au aprins marginile zdrenţuite ale ziarelor şi au cuprins rapid toată grămada.
—Atenţie! a strigat Chester.

Motanul Harry a sărit pe raft chiar la timp ca să nu—i ia foc coada. Greierul a fost primul care şi—a dat seama ce s—a întâmplat şi ce urma probabil să se întâmple dacă nu stingeau focul.
—Aduceţi Coca—Cola! a zis el. Turnaţi—o peste ziare.
—Am băut—o pe toată! a strigat Chester.

—Cred şi eu! a zis Chester. Mai e gheaţă?

Harry şi Tucker au turnat peste flăcări ce mai rămăsese în geanta termoizolantă. Dar nu a fost destul. Focul a sfârâit, s—a potolit un pic, după care a izbucnit la loc, mai puternic ca înainte.

—Poate reuşim să—l înăbuşim, a zis Harry.

Pe marginea raftului, exact deasupra focului, se afla un teanc de reviste. Harry s—a încordat, le—a împins şi a reuşit să le răstoarne. Toţi s—au uitat în jos, peste marginea raftului, ca să vadă dacă s—a stins focul.

—Minunat! a zis Tucker. încă arde şi tu ai blocat gaura prin care puteam să ieşim de aici!

Erau prinşi în capcană. Harry şi Tucker au sărit jos şi au început să tragă cu furie de reviste. Dar focul se apropia tot mai mult şi au fost nevoiţi să se retragă.

—Ce mod de a muri! a zis Tucker. Trebuia să rămân pe Tenth Avenue.

O clipă, Tucker s—a panicat, însă apoi şi—a pus ordine în gânduri şi a evaluat situaţia. I—a venit o idee. Dintr—un salt a aterizat pe ceasul deşteptător, chiar pe butonul care declanşa alarma. Ceasul vechi a început să sune atât de tare, încât se scutura pe raft, dansând nebuneşte. Chester a sărit înapoi la prietenii lui.

—Orice alarmă e bună în caz de incendiu, a zis el. Au aşteptat ghemuiţi lângă perete. Pe partea opusă a chioşcului, flăcările urcau pe lemn. Vopseaua de pe perete începuse deja să se umfle.

Chester a auzit voci în afara chioşcului. Chiar şi la ora aceea, erau mereu câţiva oameni în staţie. Cineva a zis:

—Ce—i asta?

—Miroase a fum, a zis altul.

Chester a recunoscut vocea. Era Paul, conductorul navetei. S—au auzit paşi îndepărtându—se în fugă, apoi apropiindu—se din nou şi au început loviturile. Chioşcul se zguduia din toate încheieturile.

—Duceţi—vă pe partea cealaltă, a zis Paul. Copacul a fost smuls din loc. Din chioşc s—au ridicat nori de fum. Oamenii din jur au fost uimiţi să vadă prin fumul şi lumina orbitoare a focului o pisică, un şoarece şi un greier fugind şi sărind, căutând să ajungă la adăpost.

11.PIAZA REA

Din conducta de scurgere, animalele au privit cum Paul stingea incendiul. Acesta a tras câte ziare a putut din chioşc şi a adus o găleată cu apă ca să le stingă pe celelalte. A udat şi pereţii, ca să se asigure că nu vor lua foc mai târziu. După ce a trecut pericolul, l—a sunat pe tata Bellini.

—Ce dezastru! a zis Şoarecele Tucker uitându—se la teancurile ude, fumegânde, de ziare şi reviste.

Nimeni nu ştia ce să zică.

—Ce o să faci, Chester? a întrebat Motanul Harry în cele din urmă.

—Mă duc înapoi, a zis Chester. Dacă familia Bellini nu mă găseşte acolo, o să creadă că eu am declanşat incendiul şi am fugit.

—De ce crezi că nu vor crede că tu l—ai declanşat şi ai rămas? a întrebat Tucker.

—Va trebui să—mi asum riscul ăsta, a zis Chester. Înainte ca motanul sau şoarecele să poată spună ceva ca să—l oprească, greierul a plecat ţopăind înspre chioşc.

Paul îi spusese inginerului că va sta pe tuşă câteva ture şi acum îi aştepta pe cei trei Bellini. Nu voia să umble nimeni la casa de marcat cât timp capacul era dat jos. Conductorul a crezut că paharele şi pungile de la petrecerea animalelor fuseseră lăsate de Mario sau de tata. în timp ce le ducea la un coş de gunoi, Chester a sărit sus pe raft. Acolo nu fusese ars nimic, dar totul mirosea a fum. Greierul a sărit mâhnit în cuşcă şi s—a pregătit pentru orice avea să urmeze.

Familia Bellini a sosit în scurt timp. Luaseră un taxi. Iar când familia Bellini lua un taxi puteai să fii sigur că era o urgenţă. Chester i—a auzit coborând grăbiţi scările dinspre stradă. Tata încerca să o calmeze pe mama, care respira greu din cauza astmului şi a agitaţiei. Când a văzut grămezile de ziare şi reviste arse, a început să se tânguiască şi să clatine din cap. Tata a aşezat—o uşor pe scăunel, dar acesta era încă ud, iar ea s—a ridicat din nou, cu o pată umedă pe fustă.

—Ruinaţi, suntem ruinaţi! hohotea ea. A ars totul.

Tata a alinat—o cum a putut, spunând că se pierduseră numai câteva teancuri de *Ladies'Home Journal.* Dar mama era convinsă că toate fuseseră complet distruse.

Mario, care venea în urma acestei parade triste, s—a gândit prima dată la siguranţa greierului său. A văzut totuşi că Chester era în cuşca lui şi a hotărât că era mai bine să nu spună nimic până când durerea

mamei nu se potolea un pic.

Paul le—a povestit ce se întâmplase, cum simţise miros de fum şi auzise ceasul deşteptător sunând. Apoi a ajuns la partea despre animalele care fugiseră din chioşcul în flăcări.

—*Aşa deci!* a zis mama Bellini, toată disperarea transformându—i—se în furie. Iar au fost animale în chioşc! Nu ţi—am spus eu?

A ridicat degetul arătător la Mario.

—Nu am spus că greieroiul o să—şi cheme amici? Probabil el a pornit focul. E un incendiator!

Mario n—a apucat să spună nimic. Deschidea gura ca să—l apere pe Chester, dar, înainte să poată spune ceva, cuvintele lui erau înghiţite de torentul de reproşuri ale mamei. Găsise pe cineva pe care putea să dea vina pentru nefericirea ei şi nu aveai cum s—o opreşti.

Când a prins o pauză, Mario a zis fără vlagă:

—Greierul meu nu ar face aşa ceva, nu ar da foc chioşcului.

—Şi totuşi a avut loc un incendiu! a zis mama.

—Dar greierii aduc noroc... a început Mario.

—Noroc! a zis mama indignată. Mănâncă bani, porneşte incendii! E o piază rea, asta e. E un noroc de—a—ndoaselea. Şi trebuie să dispară.

Şi—a încrucişat braţele la piept. Mario ştia că era o atitudine care însemna că totul s—a sfârşit.

—Aş putea să—l ţin în altă parte, a propus băiatul.

—Nu, a zis mama clătinând din cap la fel de hotărât ca o uşă care se închide. E piază rea. Să dispară!

Tata şi—a dus degetul la buze, ca să—i dea lui Mario de înţeles să nu mai spună nimic, şi cei doi au început să facă curat. Au aruncat toate revistele distruse de tot şi au încercat să salveze câteva care fuseseră arse doar superficial. Mario a spălat podeaua chioşcului, în timp ce mama a întins ziarele la uscat. Când au terminat, era aproape ora pentru primul val de navetişti.

Chester stătea pe podeaua cuştii pentru greieri. Se simţea vinovat pentru că, deşi nu îl declanşase el, într—un fel incendiul avusese loc din vina lui. Dacă nu i—ar fi invitat pe ceilalţi în chioşc, nu s—ar fi întâmplat una ca asta. Şi el a început să cânte rumba, ceea ce l—a făcut pe Tucker să vrea să danseze, răsturnând astfel chibriturile. Şi era adevărat că mâncase bancnota de doi dolari. A început să creadă că, într—adevăr, era o piază rea.

În aglomeraţia de la prima oră, Mario a strigat cu mai mult zel „Ziarul, domnu'!" şi „*Time* sau *Life,* domnu'!" Şi tata a fost mai activ ca de obicei. Dar mama stătea posomorâtă pe scăunel, cu o expresie întunecată, hotărâtă pe chip. Chiar dacă vânzările au mers foarte bine în dimineaţa aceea, nu avea să se răzgândească. După ce a trecut aglomeraţia, tata s—a dus să cumpere o încuietoare nouă.

Chester a auzit un zgrepţănat încet în spatele cutiei de şerveţele. De acolo a ieşit o faţă cunoscută:

—Ce se întâmplă? a şoptit Şoarecele Tucker.

—Eşti nebun? a zis Chester încet. Asta ne mai trebuie acum, să te prindă aici.

—Trebuia să aflu ce faci, a zis Tucker.

—O să mă dea afară, a oftat Chester.

—Of, of, of, a gemut Tucker. Şi eu am fost de vină. Dacă îţi dau restul economiilor mele de—o viaţă, poate că îi putem cumpăra.

Chester şi—a sprijinit capul mic şi negru de barele cuştii.

—Nu şi de data asta, a zis el. Mama e hotărâtă. Nici n—o învinuiesc. Mai bine nu veneam niciodată la New York.

—O, Chester, s—a văitat Şoarecele Tucker, nu spune asta! Mă faci să mă simt ca un şobolan. Şi nu sunt decât un şoarece.

—Nu e vina ta, Tucker, a zis Chester, dar, de când am venit, am adus numai ghinioane.

Fără să—şi dea seama ce face, greierul a început să cânte ca să—şi verse amarul. A descoperit că îl ajuta oarecum să cânte când era trist. Nu prea era atent şi, absolut întâmplător, a cântat primele note dintr—un cântec popular italian pe care îl auzise în seara de dinainte. Era aşa de melancolic şi totuşi aşa de plăcut, încât se potrivea perfect cu starea lui.

Mama Bellini desfăcea un teanc de *Herald Tribunes* când a auzit cântecul greierului. La început nu şi—a dat seama ce era.

—*Che cos' e questa?* a întrebat ea în italiană, ceea ce înseamnă: „Ce e asta?"

Chester s—a oprit din cântat.

—*Chi cantava?* a zis mama. Cine a cântat? Mario s—a uitat la mama lui. De obicei când vorbea în italiană însemna că era într—o dispoziţie bună. Dar astăzi nu avea cum să fie aşa.

Şoarecele Tucker intuia foarte bine caracterul cuiva, fie el om sau animal. I s—a părut că detectează o urmă de blândeţe în vocea mamei Bellini.

—Mai cântă, i—a şoptit el lui Chester.

—Mă urăşte, a zis Chester. Asta doar o s—o înfurie şi mai mult.

—Fă cum îţi spun! i—a comandat grăbit şoarecele.

Aşa că Chester a început să târâie din nou. Era oricum în dizgraţie, ce mai conta? Piesa pe care o cânta se numea *Torna a Surriento* şi, prin cel mai mare noroc, era cântecul preferat al mamei Bellini. Pe vremuri, în Napoli, Italia, când tata îi făcea curte înainte să vină amândoi în America, a venit odată sub fereastra ei, la lumina lunii, şi i—a cântat balada aceasta, acompaniindu—se la chitara lui veche. în timp ce greierul cânta, mama şi—a amintit toată scena: noaptea liniştită şi călduroasă, luna care strălucea în golful catifelat al Napoli—ului, şi tata, care îi cânta. Ochii i s—au umplut de lacrimi când s—a gândit la vremurile acelea de mult apuse şi, foarte încet, a început să murmure versurile cântecului.

Greierul Chester nu mai cântase niciodată cu atâta pricepere. Când a auzit—o pe mama cântând, şi—a încetinit ritmul, ca să poată ţine şi ea pasul cu el fără efort. Când ea cânta tare, cânta şi el tare, iar când vocea ei gâtuită de emoţie îi tremura, cânta şi el mai încet. Dar târâitul lui o însoţea mereu, ajutând—o să păstreze ritmul şi melodia. Era acompaniatorul perfect.

Mario era uimit. Se holba cu gura căscată când la cuşca greierului, când la mama lui. Era minunat şi că mama lui cânta, şi că greierul cânta piese cunoscute. Uneori, când era foarte fericită, mama Bellini fluiera, iar o dată sau de două ori Mario o auzise fredonând. Dar acum cânta tare şi melodios, ca o privighetoare italiană!

Chester a terminat *Torna a Surriento.*

—Continuă! Continuă! a chiţăit Şoarecele Tucker. Se emoţionează la cântece triste!

Înainte ca dispoziţia mamei să se schimbe, Chester a început să cânte ariile de operă pe care le cântase în timpul petrecerii. Mama nu ştia cuvintele ariilor, dar a fredonat pe câteva melodii împreună cu el. Mario era nemişcat ca o piatră.

Tata Bellini s—a întors de la lăcătuş. în timp ce cobora scările, a fost surprins să nu—i audă pe soţia lui şi pe Mario făcând reclamă ziarelor. Dar, când a ajuns mai aproape de chioşc, a fost şi mai surprins să audă dinspre cuşca greierului acordurile *Marşului triumfal* din *Aida.*

—Cântă opera?! a exclamat tata.

Ochii lui păreau mari şi miraţi ca două ouă fierte.

—Şşşş, a zis mama făcându—i un semn din mână.

Memoria muzicală a lui Chester era perfectă. Trebuia să audă o piesă numai o dată ca să şi—o amintească mereu. După ce a terminat toate ariile de operă, s—a oprit.

—Să continui cu melodii pop? i—a şoptit el Şoarecelui Tucker, care încă stătea ascuns după cutia de şerveţele.

—Aşteaptă puţin, a zis Tucker. Să vedem ce se întâmplă.

Mama Bellini avea o expresie visătoare pe chip. Şi—a pus braţul în jurul fiului ei şi i—a zis:

—Mario, un greieroi care cântă aşa de frumos *Torna a Surriento* nu ar putea să pornească un incendiu. Poate să mai rămână un pic.

Mario şi—a îmbrăţişat mama.

—Ai auzit? Ai auzit? a chiţăit Şoarecele Tucker. Poţi să rămâi. Vai, vai, vai! Şi ăsta e numai începutul. O să fiu managerul tău, bine?

—Bine, a zis Chester.

Şi aşa a început cea mai spectaculoasă săptămână din viaţa Greierului Chester — sau a oricărui greier.

12.DOMNUL SMEDLEY

Era două dimineaţa. Şoarecele Tucker, noul manager al Greierului Chester, se plimba încolo şi încoace prin faţa cuştii greierului. Motanul Harry stătea întins pe raft, cu coada atârnându—i peste margine, iar Chester se relaxa în cutia de chibrituri.

—Am analizat cu atenţie noua situaţie, a zis solemn Şoarecele Tucker. De fapt, nu am putut să mă gândesc la nimic altceva toată ziua. În primul rând, trebuie să înţelegem următorul lucru: Greierul Chester este o persoană foarte talentată.

—Aşa e! Aşa e! a zis Harry.

Chester i—a zâmbit. Motanul Harry era o persoană foarte de treabă, zău aşa.

—În al doilea rând: talentul este ceva rar, frumos şi valoros şi nu trebuie lăsat să se irosească.

Tucker şi—a dres glasul.

—În al treilea rând: ar putea, cine ştie, să iasă şi ceva bani de aici, poate.

—Ştiam eu că asta te interesa de fapt, a zis Harry.

—Stai puţin, te rog, Harry, te rog, ascultă—mă o clipă înainte să zici că sunt un rozător lacom, a spus Tucker.

S—a aşezat lângă Chester şi Harry.

—Afacerea cu ziare merge foarte prost, corect? *Corect!* Dacă familia Bellini ar fi fericită, mama Bellini nu ar vrea mereu să scape de el, corect? *Corect! Azi* îi place greierul pentru că a cântat cântecele ei preferate, dar cine ştie dacă o să—i placă şi mâine?

—Şi aş vrea să—i ajut pentru că au fost atât de buni cu mine, a intervenit Greierul Chester.

—Bineînţeles! a zis Tucker. Iar, dacă o fărâmă din recompensele succesului ar ajunge într—o conductă de scurgere în care locuieşte un vechi şi de încredere prieten al lui Chester, ei, ce e rău în asta?

—Tot nu văd cum am putea face bani, a zis Chester.

—Încă nu am lămurit toate detaliile, a spus Tucker, dar un lucru pot să—ţi spun: New York este un loc în care oamenii sunt dispuşi să plătească pentru talent. E clar că Chester trebuie să mai înveţe nişte cântece. Eu personal prefer compoziţiile lui — nu te supăra, Chester.

—A, nu, a zis greierul. Şi eu la fel.

—Dar oamenii, a continuat Tucker, fiind oameni — şi cine îi poate învinui? — ar prefera să asculte piese scrise de ei.
—Dar cum o să învăţ cântece noi? a întrebat Chester.
—Floare la ureche, a zis Şoarecele Tucker.

A zbughit—o la radio, s—a lăsat cu toată greutatea pe un buton şi l—a apăsat.
—Nu prea tare, a zis Motanul Harry. Oamenii de afară ar putea deveni suspicioşi.

Tucker a răsucit butonul până când sunetul muzicii s—a auzit clar şi încet.
—Cântă după ureche, i—a zis el lui Chester. Acesta a fost începutul educaţiei muzicale formale a lui Chester. În seara petrecerii, cântase aşa, pentru amuzament, dar acum era hotărât să înveţe nişte muzică omenească. Până la sfârşitul serii, a memorat trei părţi din simfonii diferite, şase cântece din comedii muzicale, soloul unui concert pentru vioară şi patru imnuri pe care le—a auzit la o emisiune religioasă de noapte.

A doua zi dimineaţă, ultima duminică din august, cei trei Bellini au venit să deschidă chioşcul. Nu le venea să creadă ce se întâmplase cu o zi înainte şi erau nerăbdători să vadă dacă Chester va continua să cânte melodii cunoscute. Mario i—a dat greierului micul dejun obişnuit, frunze de dud şi apă, pe care Chester l—a mâncat pe îndelete. Şi—a dat seama că toţi erau foarte agitaţi şi, într—un fel, îi plăcea să îi facă să aştepte. După ce şi—a terminat micul dejun, s—a întins bine şi şi—a flexat aripile.

Cum era duminică, Chester s—a gândit că ar fi drăguţ să cânte un imn, aşa că a ales să—şi înceapă concertul cu *Rock of Ages.* La auzul primelor acorduri, mama, tata şi Mario au zâmbit. S—au uitat unii la alţii şi în ochii lor se vedea cât erau de fericiţi, dar nu îndrăzneau să rostească niciun cuvânt.

În pauză, după ce Chester a terminat *Rock of Ages,* domnul Smedley a venit la chioşc să—şi cumpere numărul lunar din *Musical America.* Ca de obicei, pe braţ avea atârnată umbrela, frumos strânsă.
—Hei, domnule Smedley, greierul meu cântă imnuri! a izbucnit Mario înainte ca profesorul de muzică să poată spune bună dimineaţa.
—Şi operă! a zis tata.
—Şi cântece italiene! a zis mama.
—Ei, poftim! a zis domnul Smedley, care nu credea niciun cuvânt, bineînţeles. Văd că toţi am devenit foarte ataşaţi de greierul nostru. Dar nu cumva ne lăsăm imaginaţia să zburde liberă, măcar un pic?
—A, nu! a zis Mario. Ascultaţi! O să cânte iar. Chester a luat o gură de apă şi s—a pregătit să cânte. De data asta însă, în loc de *Rock of Ages,* s—a lansat într—o interpretare emoţionantă a imnului *Orward Christian Soldiers.*

Domnul Smedley a căscat ochii cât cepele. A rămas cu gura deschisă şi s—a albit la faţă.
—Vreţi să staţi jos, domnule Smedley? a întrebat tata. Păreţi cam palid.
—Cred că ar fi mai bine, a zis domnul Smedley, ştergându—şi fruntea cu o batistă de mătase. E un şoc, să ştiţi!

A intrat în chioşc şi s—a aşezat pe scăunel, astfel încât faţa lui era la doar câţiva centimetri de cuşca greierului. Chester a târât al doilea vers al imnului şi a încheiat cu un răsunător „Amin".
—Organistul tocmai I—a cântat la biserică în dimineaţa asta! a exclamat profesorul de muzică cu răsuflarea întretăiată, şi nu a sunat nici pe *jumătate* atât de bine! Sigur, greierul nu cântă la fel de tare ca o orgă, dar ce îi lipseşte ca volum compensează prin delicateţe.
—Asta n—a fost nimic, a zis mândru tata Bellini. Ar trebui să—l auziţi cântând *Aida.*
—Pot să fac un experiment? a întrebat domnul Smedley.

Cei trei Bellini au spus „da" în acelaşi timp. Profesorul de muzică a fluierat gama: do, re, mi, fa, sol, la, si, do. Chester şi—a îndoit picioarele şi, la fel de repede cum ţi—ai trece degetele peste corzile unei harpe, a cântat toată gama.

Domnul Smedley şi—a scos ochelarii. Avea lacrimi în ochi.
—Ia tonul perfect! a zis el cu vocea tremurândă. Am cunoscut o singură persoană care putea să facă asta. Era o soprană numită Arabella Hefflefinger.

Chester a început să cânte din nou. A mai interpretat două imnuri pe care le învăţase: *The Rosary* şi *A Mighty Fortress Is Our God,* apoi a trecut la concertul pentru vioară. Sigur, nu putea să—l cânte exact aşa cum fusese compus, cu o orchestră întreagă în spate, dar a fost minunat, chiar şi aşa.

Odată ce domnul Smedley s—a obişnuit cu ideea că asculta un concert dat de un greier, s—a bucurat foarte mult de spectacol. A lăudat mai ales „frazarea" lui Chester, prin care înţelegea modul corect în

care greierul cânta toate notele unui pasaj fără ca acestea să—i alunece şi să se unească. Uneori, când era emoţionat profund de o secţiune, profesorul de muzică îşi atingea pieptul, deasupra inimii, şi spunea:
—Greierul ăsta simte muzica *aici!*

Pe măsură ce Chester îşi vedea mai departe de program, în jurul chioşcului s—au adunat o mulţime de oameni. După fiecare piesă nouă, oamenii aplaudau şi îi felicitau pe cei trei Bellini pentru greierul lor remarcabil. Mama şi tata mai aveau puţin şi plesneau de mândrie. Şi Mario era foarte fericit, dar evident că el crezuse toată vara că Chester era o persoană foarte neobişnuită.

După ce s—a terminat concertul, domnul Smedley s—a ridicat şi a dat mâna cu tata, cu mama şi cu Mario.
—Vreau să vă mulţumesc pentru cea mai încântătoare oră pe care am petrecut—o vreodată! a zis el. întreaga lume ar trebui să afle despre greierul ăsta.

Deodată chipul i s—a luminat.
—Cred că o să—i trimit o scrisoare redactorului muzical de la *The New York Times,* a zis el. Cu siguranţă o să fie interesaţi.

Şi iată ce a scris domnul Smedley:

Redactorului muzical de la *The New York Times* şi locuitorilor New Yorkului.

Bucuraţi—vă, o, newyorkezi, pentru că în oraşul nostru a avut loc un miracol muzical! Chiar astăzi, duminică, 28 august, o zi care cu siguranţă va rămâne în istoria muzicală, am avut plăcerea şi privilegiul de a fi prezent la cel mai frumos recital pe care l—am auzit într—o viaţă dedicată artei sublime. (Adică muzicii.) Fiind muzicolog la rândul meu şi distins absolvent al unei binecunoscute şcoli locale de muzică, simt că sunt îndreptăţit să—mi dau cu părerea despre astfel de chestiuni şi, fără ezitare, spun că asemenea acorduri nu au mai fost auzite niciodată în New York!

„Dar cine a fost artistul?" va întreba dornicul meloman. „A fost cumva vreun solist nou, abia sosit dintr—un turneu triumfător prin capitalele europene?"

Nu, dragi melomani, nu a fost!

„Atunci a fost vreun violonist care şi—a apăsat obrazul cu dragoste de draga lui vioară în timp ce a cântat?"

Din nou v—aţi înşelat, dragi melomani.

„A fost oare un pianist, cu degete lungi, sensibile, care a scos sunete magice din clapele de fildeş strălucitoare?"

Ah, dragi melomani, nu veţi ghici niciodată! A fost un greier! Un simplu greier, nu mai mare decât jumătate din degetul meu mic (dar, cum cânt la pian, acesta este destul de lung), însă un greier care poate să cânte muzică de operă, simfonică şi populară. Greşesc atunci dacă descriu un astfel de eveniment drept miracol?

Şi unde este acest artist extraordinar? Nu în Carnegie Hali, dragi melomani, nici la Opera Metropolitană, îl veţi găsi în chioşcul de ziare al familiei Bellini, în staţia de metrou Times Square. Îndemn — implor! — fiecare bărbat, femeie şi copil care are muzica în suflet să nu rateze unul dintre concertele lui ilustre — ba nu, *glorioase!*

Cu stimă şi încântare, Horatio P. Smedley

P.S. De asemenea, dau lecţii de pian. Pentru informaţii, scrieţi—mi la:
H.P. Smedley
1578 West 63rd Street
New York, N.Y.

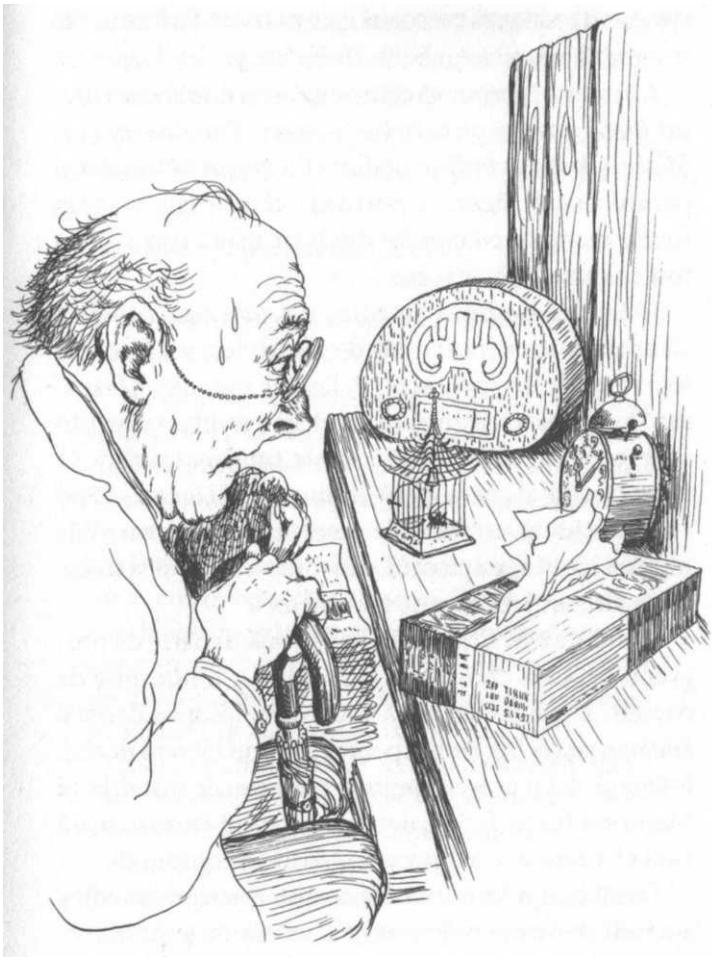

13.CELEBRITATEA

Redactorul muzical de la *The New York Times* a fost foarte surprins când a primit scrisoarea domnului Smedley, dar credea în libertatea presei, aşa că a publicat—o pe pagina ziarului dedicată muzicii şi teatrului. A doua zi dimineaţă, mii de oameni aflaţi acasă, la micul dejun, şi în autobuze şi în trenuri care mergeau spre New York au citit despre Chester.

Familia Bellini a ajuns la chioşc foarte devreme. Tata a deschis teancul cu *The New York Times* şi a răsfoit un exemplar în căutarea scrisorii. Când a găsit—o, a citit—o tare ca să audă şi mama, şi Mario. Apoi a împăturit ziarul şi l—a pus la loc în teancul cu ziare de vânzare.

—Aşa deci, a zis tata. Avem o celebritate printre noi.

Chiar în acel moment, în cuşcă, celebritatea căsca de—i trosneau fălcile. Greierul stătuse treaz aproape toată noaptea cu managerul lui şi cu Motanul Harry, ca să înveţe piese noi. După ce şi—a luat micul dejun şi s—a mai întins o dată, şi—a testat aripile, frecându—le una de alta, la fel cum un violonist se asigură că vioara lui este acordată. Aripile erau în regulă. în perioada aceea din an, aproape că îl mâncau să târâie. Chester a repetat gama de câteva ori, apoi a început să cânte.

Prima dată a ales ceva ce auzise în noaptea care tocmai trecuse, numit *Mica serenadă nocturnă.* Era compusă de un tip pe nume Mozart. Chester, Tucker şi Harry fuseseră încântaţi de *Mica serenadă nocturnă.* Se gândiseră că ar fi o piesă foarte bună pe care să o înveţe greierul pentru că o auziseră prima dată noaptea şi pentru că Chester era, la rândul lui, o persoană mică. De altfel, era o muzică minunată, cu acorduri care sunau ca nişte insecte ce săreau de colo—colo şi se simţeau tare bine.

În timp ce Chester cânta, staţia începea să se umple cu călătorii obişnuiţi. Oamenii se adunau în jurul chioşcului, unii atraşi de cântat, alţii pentru că voiau să vadă greierul despre care citiseră. Şi, aşa cum se întâmplă de fiecare dată în New York, după ce s—a format o mulţime mică, au venit şi mai mulţi oameni ca să vadă la ce se uitau primii. Albinele fac asta şi la fel şi oamenii.

Cineva a întrebat cine cânta.

—Un greier, a răspuns un bărbat.

—Ei, fugi de aici! a zis primul bărbat şi a izbucnit în râs.

În faţa lui, o doamnă micuţă cu o pană la pălărie, care asculta cu plăcere muzica, s—a întors şi le—a

şoptit „Ş̧ş̧ş̧ş̧ş̧şt!" foarte furioasă.

În altă parte a staţiei, un bărbat citea scrisoarea domnului Smedley, iar alţi doi bărbaţi o citeau peste umărul lui.

—Doamne! a zis cel din dreapta. Un greier. Cine ar fi crezut aşa ceva?

—E o făcătură! a zis bărbatul din stânga. Probabil au pus un disc.

Bărbatul din mijloc, al cărui ziar era, l—a închis brusc.

—*Nu* e făcătură! a zis el. Este o creatură mică şi cântă minunat! O să renunţ la abonamentul de la Filarmonică.

Peste tot oamenii vorbeau şi se contraziceau şi îl ascultau pe Chester.

Mario a făcut un teanc din reviste vechi şi a pus cuşca greierului deasupra, astfel încât toată lumea să vadă mai bine şi să audă mai clar. Când Chester termina o melodie, în toată staţia se auzeau strigăte:

—Bis! Bis!

Greierul îşi trăgea sufletul, bea o gură de apă, îşi îndoia aripile şi începea o nouă selecţie cât de repede putea.

Mulţimea creştea şi creştea. Mama Bellini nu mai văzuse niciodată o mulţime aşa de mare în jurul chioşcului.

Dar nu era genul ei să fie atât de uimită de noroc încât să lase ocazia să—i scape. Luând un teanc de *The New York Times* sub un braţ, şi—a făcut loc printre oameni, murmurând încet, ca să nu—i deranjeze pe iubitorii de muzică:

—Citiţi despre greier, citiţi despre greier în *The New York Times!*

Oamenii cumpărau ziarele ca pâinea caldă. Mama trebuia să se întoarcă mereu la chioşc ca să ia mai multe, în mai puţin de jumătate de oră, a vândut tot stocul de *The New York Times.*

—Nu sta cu ochii închişi! i—a şoptit mama lui tata. (Tata Bellini era unul dintre oamenii cărora le plăcea să asculte muzică cu ochii închişi.) I—a pus în braţe un teanc de *Musical America.*

—Încearcă cu astea, e un moment bun.

Tata a oftat, dar a făcut cum i—a zis. Şi în scurt timp s—au vândut şi toate exemplarele din *Musical America.* Putem spune că nu mai existase niciodată aşa un interes pentru muzică în staţia de metrou Times Square ca în dimineaţa aceea.

În conducta de scurgere, Şoarecele Tucker şi Motanul Harry ascultau şi ei — Harry cu ochii închişi, la fel ca tata Bellini. Erau aşa de mulţi oameni, că nici nu vedeau chioşcul. Dar îl auzeau pe Chester cântând dincolo de capete, picioare şi spinări. Notele lui limpezi umpleau staţia.

—Nu ţi—am zis eu? a spus Tucker între două melodii. Ia uită—te la ei! Se poate câştiga o avere din asta. Aş vrea ca unul din noi să fie destul de mare încât să poată să treacă pe la oameni ca să strângă bani în pălărie.

Dar Harry doar a zâmbit. Era fericit acolo unde era, pur şi simplu stând şi bucurându—se de muzică.

Şi mulţimea tot creştea. Numai în prima zi, şapte sute optzeci şi trei de oameni au întârziat la serviciu pentru că se opriseră să—l asculte pe Chester.

În următoarele câteva zile, şi alte ziare în afară de *The New York Times* au început să publice articole despre greier. Chiar şi *Musical America* a trimis un redactor (asistent de redactor) ca să asculte un recital. Iar Chester a ajuns la ştirile de la radio şi de la televiziune. Toţi crainicii vorbeau despre insecta nemaipomenită care încânta mulţimile în staţia de metrou Times Square.

Familia Bellini a hotărât că cel mai potrivit era ca Chester să cânte dimineaţa devreme şi după—amiaza târziu, pentru că atunci era cel mai aglomerat în staţie. Concertele începeau la 8:00 şi la 16:30 şi, de obicei, durau o oră şi jumătate, fără bisuri.

Afacerea cu ziarele a înflorit. Mama s—a asigurat că le erau livrate stocuri suplimentare de ziare şi reviste.

Dar chiar şi aşa, când ajungeau la ora închiderii, nu le mai rămânea nimic de vândut. Apropo, mama Bellini a devenit cea mai bună prietenă pe care a avut—o greierul vreodată. La prânz dădea o fugă până acasă şi îi pregătea lui Chester câte o delicatesă, cum ar fi o salată minusculă de fructe sau o cină întreagă cu legume, atât de mică, încât încăpea pe o monedă de argint de un dolar. Chester prefera frunzele de dud, dar mânca tot, ca să nu o jignească.

Sai Fong, care văzuse poza lui Chester în ziar, îi tot trimitea frunze lui Mario. El şi domnul chinez au scos din pod două scaune pliante şi în fiecare zi, la opt şi la patru jumătate, veneau în centru ca să asculte

noile concerte ale lui Chester.

Şi domnul Smedley venea cel puţin o dată pe zi. Aducea un magnetofon şi înregistra toate piesele noi învăţate de Chester. Iar în timpul pauzelor — întotdeauna era o pauză de zece minute la jumătatea concertului — ţinea publicului mici conferinţe despre înţelegerea muzicii.

Aşadar, până joi, Greierul Chester devenise cel mai celebru muzician din New York. Numai că se întâmpla ceva ciudat: nu era prea fericit, nu cum fusese înainte. Nu mai părea să se distreze şi să fie la fel de liber ca în trecut.

Mai întâi, deşi lui Chester i se părea că faima era ceva foarte plăcut, îl şi obosea. Era epuizant un program cu două concerte pe zi, în fiecare zi. Şi el nu era obişnuit să cânte după program. Acasă, pe pajişte, dacă se bucura de căldura soarelui sau dacă era lună plină sau dacă voia să poarte o conversaţie muzicală cu privighetoarea, prietena lui, cânta pentru că aşa avea chef. Dar aici trebuia să înceapă spectacolul la opt şi la patru jumătate, indiferent dacă avea chef sau nu. Sigur că dorea să ajute familia Bellini, dar în cântecele lui nu se mai simţea aceeaşi bucurie.

Şi mai era ceva: lui Chester nu—i plăcea să fie privit. Nu era aşa de grav când cânta. Toată lumea păstra liniştea, savura muzica. Numai că, după ce se termina concertul, oamenii se îngrămădeau în jurul lui şi îşi apropiau feţele de bare şi îşi băgau degetele printre ele. Vânătorii de suvenire îi luaseră paharul de hârtie şi chiar şi bucăţi din frunzele de dud pe care nu le mâncase. Chester ştia că nu voiau să—i facă rău, dar nu putea să se obişnuiască cu ideea că milioane de ochi se holbau la el. Situaţia devenise aşa de insuportabilă, încât, atunci când îşi termina concertele, se ascundea în cutia de chibrituri şi ridica o bucată de şerveţel ca să blocheze intrarea.

Apoi joi s—au întâmplat trei lucruri care l—au supărat rău de tot. Primul a fost luna septembrie. Era prima zi dintr—o lună nouă. Chester s—a uitat din întâmplare în partea de sus a ziarului *The New York Times,* unde era trecută data, şi acolo a văzut: 1 SEPTEMBRIE — o lună nouă şi un anotimp nou. Toamna era aproape. Cumva, la gândul că sosise septembrie, cu toate schimbările sale, Chester s—a simţit foarte mic şi pierdut.

Iar în seara aceea, în timp ce cânta, o frunză ruginie, prima frunză a toamnei, a fost purtată de vânt în staţie şi a aterizat chiar lângă cuşca greierului. Ei, frunza aceea sosise din New Jersey. O rafală jucăuşă de vânt o adusese dansând peste râul Hudson, după aceea în sus pe Forty—second Street şi apoi a împins—o jos, prin intrarea la metrou. Chester era în toiul unui cântec când a aterizat frunza. A fost aşa un şoc să vadă acest mic memento al schimbărilor care aveau loc la ţară, încât, pentru o clipă, nu a putut să continue. Apoi şi—a dat seama unde era şi s—a forţat să termine de cântat. Mario a fost singurul care a observat pauza.

Însă cel mai grav lucru s—a întâmplat după terminarea concertului. Chester se sprijinea de cutia de chibrituri când, deodată, două degete au început să se strecoare printre barele cuştii, spre clopoţelul de argint. Nu erau degetele mamei, nici ale tatălui, nici ale lui Mario. Chester recunoştea mâinile lor. Cineva încerca să fure clopoţelul! Greierul a târât alarmat chiar când bărbatul voia să—l tragă jos.

Tata s—a întors, a văzut ce se întâmpla şi a strigat:

—Hei! Ce faci acolo? Bărbatul a dispărut în mulţime.

Mama şi Mario fuseseră afară, ca să vândă ultimele ziare ale zilei. S—au întors în fugă la chioşc.

—Ce s—a întâmplat? a întrebat mama gâfâind.

—Un hoţ, a zis tata.

—Greierul meu e bine? a întrebat Mario neliniştit.

—Da, a zis tata. E în cutia de chibrituri.

Mario a ridicat cutia şi s—a uitat înăuntru. Chester era acolo, blocând intrarea cu un şerveţel.

—Poţi să ieşi acum, a zis băiatul. Nu mai e niciun pericol.

Dar Chester nu voia să iasă. Mario observase că greierul începuse să se ascundă după fiecare recital şi asta îl îngrijora.

Mama Bellini era convinsă că bărbatul acela nu era doar hoţ, ci voia să răpească greierul. Dar tata le—a spus că se întinsese direct spre clopoţel.

—Clopoţelul este al greierului meu, a zis Mario. Domnul Fong i l—a dat.

A desfăcut clopoţelul şi l—a ascuns în sertarul casei de marcat, lângă cercelul mamei, ca să nu mai tenteze pe nimeni.

Chester încă se ascundea în cutia de chibrituri. Mario a dat uşor şerveţelul la o parte şi a şoptit:

—Te rog, ieşi de acolo.

Chester s—a foit şi a târât, dar a rămas unde era.

—Ce—i cu el? a întrebat tata.

—Cred că e bolnav, a zis Mario.

L—a momit pe Chester cu o frunză de dud. Greierul a scos capul din cutie. Când a văzut că mulţimea se risipise, a sărit în palma lui Mario.

—Ar trebui să—l duci la un doctor de insecte, a zis mama. Cum se numesc?

—Entomologi, a zis Mario ţinând frunza ca să ciugulească Chester din ea.

—Du—l la un *entolomog*, a zis mama.

—Poate că e doar obosit, a zis tata. Am putea să—l lăsăm să se odihnească şi el câteva zile.

Chester mâncase cât îi trebuise din frunză. A târât scurt în semn de mulţumesc şi a sărit înapoi în cutie.

—Nu mai e fericit, a zis Mario.

—De unde ştii? a întrebat mama.

—Îmi dau seama, a zis Mario. Ştiu cum m—aş simţi eu dacă aş fi greier.

Mario a pus cutia de chibrituri în cuşca greierului.

—Săptămâna viitoare începe şcoala, a zis el. Trebuie să promiteţi că o să aveţi mare grijă de el când nu o să fiu aici.

—O să avem, Mario, a zis tata. Şi noi ţinem la el, să ştii.

Băiatul a rămas în picioare, uitându—se la cuşcă. Fruntea îi era brăzdată de riduri de îngrijorare.

—Aproape că—mi doresc să nu fi ajuns la New York dacă nu e fericit aici, a zis el în cele din urmă.

Chester l—a auzit şi s—a gândit la ce a spus Mario. S—a gândit la asta în timp ce familia Bellini potrivea copacul. Şi mai târziu, pe întuneric, după ce ei s—au dus acasă, el încă se gândea la asta. Apoi, într—o secundă, ca o încuietoare care intră în făgaşul ei, ceva a făcut clic în mintea lui. Chester s—a simţit foarte uşurat după ce a luat hotărârea. A oftat şi aripile şi picioarele i s—au relaxat în timp ce îl aştepta pe Şoarecele Tucker.

14.ORFEU

Chester nu a trebuit să aştepte mult. Peste câteva minute, Tucker a intrat ţopăind în chioşc, după aceea a urcat pe scaun şi, în cele din urmă, pe raft. Harry l—a urmat mergând domol, în linişte, ca de obicei.

Şoarecele Tucker se lua foarte în serios acum că era managerul unui concertist faimos.

—Bună seara, Chester, a spus el. Scuză—mi sugestia, te rog, dar cred că ai greşit ritmul în seara asta în *Stars and Stripes Forever*. Nu—ţi poţi permite să te relaxezi doar pentru că ai ajuns în vârf, ştii? Iar acum, să începem repetiţia.

Chester s—a târât afară din cutia de chibrituri.

—Nu pot măcar să—l salut pe Harry? a întrebat el.

—Păi, salută—l, na! a zis Şoarecele Tucker. Salut, Harry — salut, Chester. Ei, acum că am terminat şi cu saluturile, să ne vedem de repetiţie.

Chester s—a uitat la Harry şi a clătinat din cap. Motanul a zâmbit şi i—a făcut cu ochiul.

Tucker a răsucit butonul. Fără tragere de inimă, Chester şi—a încrucişat aripile în poziţia de cântat. La radio se auzea muzică irlandeză. Greierul s—a pregătit să se arunce în primele acorduri dezlănţuite, dar brusc şi—a lăsat aripile jos şi a spus:

—Pur şi simplu nu sunt în stare în seara asta.

—Ce s—a întâmplat? a întrebat Tucker.

—Nu am chef să cânt, a zis Chester.

—Nu ai chef să cânţi! a exclamat şoarecele. E ca şi cum soarele ar spune „Nu am chef să strălucesc".

—Păi mai sunt şi zile înnorate, a zis greierul. Nu pot şi eu să mă odihnesc?

—Nţ, nţ, nţ.

Şoarecele Tucker era foarte nervos.

—Lasă—l să ia pauză o zi, a spus Motanul Harry. Ce s—a întâmplat, Chester? Celebritatea începe să te obosească?

—Cred că mă simt *septembrios*, a oftat Chester. Se face toamnă deja. Şi e aşa de frumos în Connecticut acum. Toţi copacii îşi schimbă culoarea. Zilele devin foarte limpezi, cu puţin fum la orizont, de la

frunzele arse. Încep să apară dovlecii.
—Putem să mergem în Central Park, a zis Tucker. Şi acolo copacii îşi schimbă culoarea.
—Nu e la fel, a zis Chester. Trebuie să văd o căpiţă. A tăcut şi s—a foit neliniştit.
—Nu voiam să vă spun încă, dar mai bine să ştiţi şi voi. Eu o să... eu o să mă retrag.
—Să te retragi! a ţipat Şoarecele Tucker.
—Da, o să mă retrag, a zic Chester încet. Iubesc New Yorkul şi faptul că toţi oamenii aceia mă ascultă, dar iubesc Connecticutul şi mai mult. Şi mă duc acasă.
—Dar... dar... dar... s—a bâlbâit neajutorat Şoarecele Tucker.
—Îmi pare rău, Tucker, dar m—am hotărât, a zis Chester.
—Cum rămâne cu Mario? a întrebat şoarecele.
—El vrea să fiu fericit, a răspuns Chester. A zis că mai bine nu veneam la New York dacă din cauza asta sunt atât de nefericit.
—Dar toţi oamenii! a dat Tucker din lăbuţele din faţă. Toate miile de oameni suferinzi cărora muzica ta le face plăcere... cu ei cum rămâne?
—Şi în Connecticut sunt mulţi care apreciază cântecele mele, a zis Chester.
—Cine? a întrebat Şoarecele Tucker dispreţuitor.
—O, marmotele, fazanii, raţele, iepurii şi toţi ceilalţi care locuiesc pe pajişte sau în pârâu. Odată, o broască—bou mi—a spus că muzica mea îi place mai mult decât orice altceva, cu excepţia sunetului pe care îl face ploaia pe iazul în care trăieşte ea. Altă dată, o vulpe fugărea un iepure în jurul buturugii mele şi amândoi s—au oprit să mă asculte în timp ce cântam.
—Ce s—a întâmplat? a întrebat Tucker.
—Iepurele a reuşit să ajungă la vizuina lui, a spus Chester. Am început cântecul preferat al vulpii chiar când voia să—l fugărească din nou, aşa că a rămas să asculte. Ei, n—aş putea să fac asta pentru niciun om din staţia de metrou.
—N—aş fi aşa de sigur, a zis Şoarecele Tucker. S—a întors spre motan.
—Harry, zi ceva! Fă—l să rămână!
—Da, Harry, a zis Chester. Care e părerea ta? Motanul Harry a rămas absolut nemişcat o clipă. Mustăţile îi tremurau, semn că se gândea intens.
—Părerea mea, a zis el în cele din urmă, este că e viaţa lui Chester şi că ar trebui să facă ce vrea el. Ce rost are să fii celebru dacă asta te face nefericit? Şi alţii s—au retras în apogeul carierei. Sincer, totuşi trebuie să mai spun că mi—ar părea îngrozitor de rău dacă ar pleca.

Şoarecele Tucker s—a scărpinat la urechea stângă, ceea ce întotdeauna era un semn bun. Expresia „apogeul carierei" i—a stârnit imaginaţia.
—Ar fi multă glorie, bănuiesc, a zis el. Să renunţe la tot, chiar când a ajuns în vârf. Ce *gestl*

Mintea lui micuţă de şoarece era captivată de idee.
—Pot să văd totul. în culmea succesului... asta e la fel ca apogeul carierei, nu?
—Exact la fel, a zis Motanul Harry zâmbind larg către Chester.
—În culmea succesului, dispare! Tucker alerga de colo—colo pe raft.
—Ziarele o vor lua razna! Unde e? Unde s—a dus? Nimeni nu ştie. Lasă în urma lui doar o frumoasă amintire. Ce emoţionant! Ce frumos!

Vocea îi tremura.
—Singurul lucru care mă îngrijorează, a zis Greierul Chester, este ce se va întâmpla cu chioşcul de ziare dacă eu plec.
—Nu—ţi face griji din cauza asta, a zis Motanul Harry. Chioşcul ăsta a fost atins de Degetul de Aur al Norocului. Probabil îl vor transforma într—un parc naţional.
—Chiar crezi asta? a zis Chester.
—Ei, chiar dacă nu, a răspuns Harry, sunt sigur că familia Bellini o va duce foarte bine. Acum şi ei sunt celebri.
—Deci când vrei să te retragi? a întrebat Tucker. Chester s—a gândit o clipă.
—Astăzi este joi, a zis el. Ce ziceţi de mâine—seară?
—Vineri este o zi excelentă pentru a te retrage, a zis şoarecele. Dacă o să mă retrag vreodată din şterpelit, vinerea o s—o fac.

Greierul Chester a oftat adânc.

—O, mă simt mai bine, a zis el. Dacă vrei să învăţ acum câteva piese noi pentru mâine, o să învăţ.
—Ce rost mai are? a zis Motanul Harry. Asta este ultima ta noapte în New York. Ai putea să te bucuri de ea.
—Vino la conductă! a zis Şoarecele Tucker. O să dăm o petrecere în onoarea retragerii tale. Am o grămadă de mâncare şi niciun chibrit cu care să declanşez vreun incendiu.

Aşa că cei trei prieteni au sărit, au luat—o la goană sau au păşit uşor pe pernuţe până la casa lui Tucker, unde a avut loc un ospăţ straşnic de rămas—bun. Şi toţi l—au savurat din plin.

A doua zi, la şase fără cinci minute, Chester tocmai se pregătea să înceapă ultima reprezentaţie publică pe care avea să o dea vreodată la New York. Era vineri seara, cel mai aglomerat moment. în afară de cei care se întorceau acasă de la serviciu, în staţie forfoteau bărbaţi şi femei care plecau din oraş în weekend şi se îndreptau spre Grand Central Station. Însă toţi s—au oprit să—l asculte pe Chester. Erau aşa de mulţi oameni înghesuiţi în jurul chioşcului, încât poliţia fusese nevoită să delimiteze cu frânghii culoarele către şi dinspre trenuri.

Greierul tocmai terminase cel mai frumos concert pe care îl dăduse vreodată. La bisul final voia să cânte sextetul dintr—o operă numită *Lucia di Lammermoor.* Fusese scris pentru şase oameni, dar, chiar dacă era foarte talentat, Chester nu putea să cânte decât un rol. Prin urmare l—a ales pe al tenorului, fiindcă de cele mai multe ori partea care—i revenea acestuia relua tema principală.

Ei nu ştiau, dar Chester cânta sextetul în cinstea familiei Bellini. Era preferatul absolut al tatei, iar Mario şi mama îl iubeau, la rândul lor. Chester voia ca ei să şi—l amintească mereu cântând bucata aceasta. Când a interpretat primele acorduri, dinspre tata Bellini s—a auzit un oftat de plăcere şi acesta s—a aşezat mai bine pe scăunel, cu ochii închişi. Mama s—a sprijinit de chioşc, cu bărbia într—o mână. La sunetul acordurilor cunoscute, a zâmbit fără să vrea. Mario s—a aplecat deasupra cuştii, fascinat de felul în care Chester mişca din aripi când cânta. Şi era tare mândru că toată lumea îl asculta pe animăluţul lui de companie.

Mai departe, în gura conductei, Tucker şi Harry stăteau unul lângă altul. Animalele erau singurele care ştiau că acela era spectacolul de rămas—bun şi asta le făcea să se simtă solemne şi puţin triste. Dar muzica era aşa de plăcută, încât nu puteau decât să fie fericite şi ele.
—Este sextetul din *Lucia de la Măr Bun,* a anunţat Şoarecele Tucker, care în ultima săptămână devenise expert în tot ce ţine de muzică.
—Păcat că nu mai sunt încă cinci greieri ca Chester, a şoptit Motanul Harry. Ar fi putut să—l cânte pe tot.

Apoi au tăcut şi ei şi, cât a durat muzica, nimeni nu a mişcat un fir de păr sau de mustaţă.

Muzica lui Chester a atras atâţia oameni, încât staţia s—a umplut. Liniştea se întindea în jurul chioşcului de ziare precum cercurile pe care le face o piatră pe care o arunci într—o apă liniştită. Şi, în timp ce oamenii ascultau, pe chipurile lor se petrecea o schimbare. Ochii care păreau îngrijoraţi deveneau blânzi şi calmi, limbile renunţau la pălăvrăgit, iar urechile pline de zgomotul oraşului se odihneau pe melodia greierului.

Bărbaţii de la celelalte chioşcuri de ziare l—au auzit pe Chester şi au încetat să mai strige ca să îndemne oamenii să le cumpere ziarele şi revistele. Mikey, barmanul, l—a auzit şi s—a oprit din prepararea sucului. Trei fete au venit la uşa cofetăriei lui Loft. Pasagerii care urcau de la nivelul de jos se opreau înainte de a—i ruga pe poliţişti să le arate încotro să o ia. Nimeni nu îndrăznea să spargă liniştea care pusese stăpânire pe staţie.

Deasupra cuştii greierului, prin grilajul din trotuar, târâitul lui se ridica până în stradă. Un bărbat care mergea pe Broadway s—a oprit şi a ascultat. Apoi s—a mai oprit cineva. Peste un minut, un grup de oameni se holbau la grilaj.
—Ce este?
—Un accident?
—Ce se întâmplă?

Toată lumea din mulţime şuşotea. Dar, de îndată ce s—a făcut un moment de linişte, cu toţii au auzit muzica.

Oamenii se revărsau de pe trotuar pe stradă. Un poliţist a fost obligat să oprească traficul pentru ca nimeni să nu fie rănit. Apoi şi cei din maşinile oprite l—au auzit pe Chester. N—ai crede că târâitul delicat al unui greier ar putea să se audă aşa de departe, dar, când peste tot este linişte, notele ascuţite se

pot auzi de la kilometri depărtare.

Traficul s—a oprit de tot. Autobuzele, maşinile, bărbaţii şi femeile care mergeau pe jos, totul s—a oprit. Şi cel mai ciudat era că asta nu deranja pe nimeni. Doar de data aceea, chiar în inima celui mai aglomerat oraş, toată lumea era mulţumită stând aşa nemişcată şi abia respirând. în acele câteva minute cât a durat cântecul, Times Square a fost la fel de liniştit ca o pajişte pe înserat, cu soarele luminând oamenii de acolo şi cu vântul bătând printre ei de parcă erau doar nişte fire înalte de iarbă.

15. GRAND CENTRAL STATION

După concert, mama şi tata Bellini au fost nevoiţi să plece pentru restul serii. L—au lăsat pe Mario să se ocupe de chioşc şi i—au spus că se vor întoarce mai târziu ca să—l ajute să închidă. Băiatul l—a scos pe Chester din cuşcă, ţinându—l în echilibru pe un deget. Se bucura că aveau ocazia să petreacă ceva timp doar ei doi.

Mai întâi a luat anunţul cu URMĂTORUL CONCERT LA 8:00, pe care îl scrisese pe o bucată de carton, şi l—a sprijinit de cuşcă.

—Aşa n—o să ne mai deranjeze nimeni ca să întrebe când mai cânţi, a zis el.

Chester a târât, dar ştia că nu va mai cânta a doua zi dimineaţă la 8:00.

—Acum să luăm cina, a zis Mario.

A desfăcut un sendviş cu ou ochi pentru el, iar din sertarul casei de marcat a scos o frunză de dud pentru Chester. (Frunzele de dud erau păstrate în compartimentul de lângă monedele de douăzeci şi cinci de cenţi.) La desert, aveau un baton de ciocolată Hershey: o bucăţică dintr—un colţ pentru Chester şi restul pentru Mario.

După cină, au început să se joace. Broasca era un joc care le plăcea foarte mult. Mario a strâns pumnul şi Chester a trebuit să sară peste el. Mario putea să—şi pună pumnul oriunde voia înăuntrul chioşcului, iar Chester tot trebuia să aterizeze pe partea cealaltă a pumnului. Au ţinut scorul cam jumătate de oră. Chester a avut treizeci şi patru de puncte şi cinci ratări, ceea ce era destul de bine având în vedere locurile dificile în care Mario îşi pusese pumnul.

Şi de—a v—aţi ascunselea era distractiv. Mario îşi închidea ochii şi număra, iar Chester se ascundea undeva în chioşc. Cum erau teancuri de ziare peste tot, iar el era foarte mic, greierul găsea o mulţime de locuri bune în care să se ascundă. Dacă Mario nu—l găsea după câteva minute, Chester scotea un târât scurt, ca indiciu. Numai că era greu să—ţi dau seama dacă sunetul venea din spatele ceasului deşteptător sau din cutia cu şerveţele sau din sertarul casei de marcat. Dacă Chester trebuia să târâie de trei ori, se înţelegea că el câştigase jocul.

Pe la ora zece, Mario a început să caşte şi s—au oprit din joacă. Băiatul s—a aşezat pe scăunel, cu spatele sprijinit de chioşc, iar Chester i—a oferit un recital privat.

Nu a cântat niciunul dintre cântecele pe care le învăţase, ci doar a compus unul pe măsură ce cânta. Şi a cântat foarte încet, ca oamenii din staţie să nu—l audă şi să vină şi ei. Voia să fie doar el cu Mario. în timp ce asculta, Mario a închis ochii încet şi capul i—a căzut pe umăr. în somn, încă auzea târâitul cristalin al greierului.

Chester şi—a încheiat cântecul şi s—a aşezat pe raft, uitându—se la Mario. Dinspre podea s—a auzit un „Pssst", la fel ca în prima noapte petrecută de el în chioşc. Greierul s—a uitat în jos. Era Tucker, care se uita în sus la el. Chester s—a gândit că şoarecele avea mereu o expresie amuzantă, dar plăcută.

—Ai face bine să te grăbeşti, i—a şoptit Tucker. Harry a găsit un orar şi trenul pleacă peste o oră.

—Cobor într—un minut! i—a strigat Chester.

—Bine, a răspuns şoarecele şi a luat—o la goană. Mario ţinea mâna dreaptă strânsă în poală. Greierul a sărit în palma lui. în somn, băiatul a simţit ceva şi s—a mişcat. Chester s—a temut să nu—l trezească, dar Mario doar s—a aşezat mai bine. Greierul şi—a ridicat aripile şi le—a atins uşor. Cu acel târâit mic îşi exprima toată dragostea lui şi îşi lua rămas—bun. Mario a zâmbit când a auzit sunetul cunoscut.

Chester s—a uitat prin chioşc la cutia cu şerveţele, la ceasul deşteptător şi la pipa tatei. Când a ajuns la casa de marcat, s—a oprit. Sărind repede pe marginea sertarului, a dispărut în întunericul dinăuntru. Când a ieşit din nou, clopoţelul de argint era prins de piciorul lui stâng din faţă. Ţinându—l bine lipit de el ca să atenueze sunetul, a sărit pe scăunel, apoi pe podea şi a ieşit afară prin crăpătură.

—Ce faci cu clopoţelul? l—a întrebat Tucker când a ajuns la conducta de scurgere.

—E al meu, a zis Chester. Aşa a zis Mario. Şi îl vreau ca amintire.

Şoarecele Tucker a scormonit prin cămară — un colţ plin cu de toate — şi a găsit un pachet mic lipit cu scotch.

—Ţi—am împachetat ceva de mâncare să ai pe tren, a zis el. Nu e cine ştie ce — adică, e delicios, bineînţeles — o bucată dintr—un sendviş cu friptură şi o prăjitură cu ciocolată —, dar nimic nu e suficient de bun pentru un asemenea talent!

—Mulţumesc, Tucker! a zis Chester.

Voia să pară foarte vesel, dar cuvintele i—au ieşit cam gâtuite.

—Păi, cred că ar trebui să mergem, a zis Motanul Harry.

—Cred că da, a zis Chester.

A mai aruncat o privire prin conductă. Dinspre şine se auzea murmurul trenului. Mario încă dormea în chioşc. Neoanele împrăştiau nesfârşita lor lumină verde—albăstruie. Greierul voia să—şi amintească fiecare detaliu.

—Ce ciudat, dar uneori staţia de metrou pare aproape frumoasă, a zis el în cele din urmă.
—Mereu mi s—a părut aşa, a spus Tucker.
—Haide, a zis Motanul Harry.

El şi Tucker au mers pe lângă Chester până sus pe trotuar.

La suprafaţă, noaptea era răcoroasă şi limpede, nu la fel de caldă ca vara, nici rece ca toamna. Chester a sărit pe spatele lui Harry şi s—a prins de blana lui. Probabil că ţopăind ar fi reuşit să ajungă singur până la Grand Central Station, dar economisea timp dacă era dus până acolo. Şi traversatul străzilor ar fi fost o problemă pentru un greier crescut în Connecticut. Dar Tucker şi Chester erau experţi la călătoritul prin oraş.

Niciun om nu i—a văzut alunecând neauziţi pe sub maşinile aliniate pe Forty—second Street.

Când au ajuns în staţie, Harry a luat—o înainte printr—un labirint de ţevi şi săli părăsite şi holuri dosnice până la nivelul la care se aflau trenurile. Era un mare explorator Motanul Harry şi ştia aproape toate intrările şi ieşirile secrete din New York.

Trenul expres de noapte pleca de la linia 18. Chester a sărit pe platforma din spate a ultimului vagon şi s—a aşezat într—un colţ care avea să fie ferit de vânt. Mai erau doar câteva minute până la plecarea trenului.
—Cum o să ştii că ai ajuns în Connecticut? l—a întrebat Tucker. Erai îngropat sub sendvişuri când ai plecat de acolo.
—O, o să ştiu! a zis Chester. O să miros copacii şi o să simt aerul şi o să ştiu.

Nimeni nu a mai spus nimic. Era cel mai greu moment dintre toate.
—Poate mai vii în vizită la vară, a spus Motanul Harry. Acum că ştii drumul.
—O promisiune că o să revii la chioşcul de ziare, a spus Tucker.
—Poate, a zis Chester.

A mai urmat o pauză. Apoi trenul s—a smucit în faţă. De îndată ce acesta a început să se mişte, cei trei prieteni şi—au dat seama că aveau încă un milion de lucruri să—şi spună. Harry i—a strigat lui Chester să aibă grijă de el, Tucker i—a spus să nu—şi facă griji pentru familia Bellini, o să se îngrijească el de ei,

iar Chester a târâit în semn de rămas—bun cât de mult a putut.

O vreme cei doi l—au văzut pe greier făcându—le cu picioruşul, dar apoi trenul s—a îndepărtat în goană şi s—a pierdut în bezna tunelului. Ei şi—au mijit ochii în întuneric.

—Ai mai auzit vreun târâit? a zis Tucker după un minut.

—Hai, Tucker, a zis Harry. Hai acasă.

Şi—au târât lăbuţele până în Times Square şi au coborât în conductă. Niciunul nu a mai spus nimic. S—au uitat afară prin gura conductei. Mario încă nu se trezise.

—O să fie tare nefericit, a zis Tucker.

Mama şi tata Bellini au urcat scările de la etajul inferior, mama trăgându—şi cu greu răsuflarea din cauza efortului. Tata l—a mişcat uşor pe Mario ca să—l trezească. Brusc, mama s—a oprit din gâfâit şi a zis:

—Unde e greieroiul?

Au căutat prin tot chioşcul, dar nu l—au găsit. Mama era sigură că bărbatul care încercase să fure clopoţelul se întorsese şi îl răpise. Voia să sune la poliţie. Tata s—a gândit că era posibil să fi ieşit afară, să ia o gură de aer proaspăt. Dar Mario nu spunea nimic, doar stătea îngândurat. S—a uitat în sertarul casei de marcat, în fiecare compartiment, apoi a scos sertarul de tot. în spaţiul din spate mai era doar cercelul mamei.

—Nu se mai întoarce, a zis Mario.

—De unde ştii? a întrebat tata.

—A dispărut clopoţelul, a zis Mario. Numai voi, eu şi greierul ştiam unde e. Dacă l—ar fi furat un hoţ, ar fi luat şi banii din casa de marcat. Greierul meu l—a luat şi a plecat acasă.

Vocea lui Mario de—abia s—a mai auzit, dar apoi a redevenit fermă.

—Şi îmi pare bine.

Mama tocmai voia să exclame că nu—i venea să creadă, când tata a pus o mână pe braţul ei. A spus că nu era sigur, dar că era posibil să se fi întâmplat asta. Mario nu a mai zis nimic, pentru că el ştia. Au pus capacul pe tejghea şi au coborât să ia metroul.

Şoarecele Tucker s—a uitat la Motanul Harry.

—Ştie, a zis el.

Harry şi—a încolăcit coada în jurul lui şi a spus:

—Da, ştie.

Au fost aşa de uşuraţi, încât, o clipă, niciunul nu s—a mişcat. Acum totul era bine. Chester plecase, dar toată lumea era bine. După o vreme, s—au dus înapoi şi s—au aşezat pe ziarele rupte. însă niciunul nu reuşea să adoarmă.

Şoarecele Tucker şi—a schimbat poziţia.

—Harry, a zis el.

—Da? a spus Motanul Harry.

—Poate la vară mergem noi la ţară.

—Poate.

—Adică la ţară în Connecticut, a zis Tucker.

—Ştiu la ce te referi, a zis Motanul Harry.